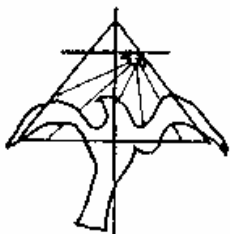

1

leden
2002

Košířský farní list

Leden

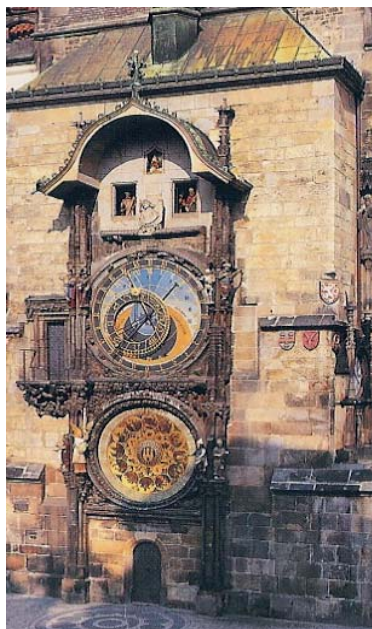
PF 2002

Dokud je čas....

Člověk může prožívat velké zděšení, pokud něco velkého zmešká a uslyší větu, která oznamuje: Už je pozdě! V opačné situaci jej může velmi příjemně potěšit věta: neboj se, ještě je čas!

Každý nový začátek je plný naděje. Platí to také o začátku církevního nebo kalendářního roku. Hlásí se radostná myšlenka. Je čas různé věci napravit nebo vylepšit. Je čas k dobrým

krokům. Je čas k užitečnému dílu. Je čas k opuštění neplodné cesty nebo slepé uličky. Je čas k obrácení.

25. ledna na závěr týdne modliteb za sjednocení křesťanů slavíme **svátek Obrácení sv. Pavla**. Byl to nejen rozhodující zlom v životě horlivého farizeje z Benjaminova rodu, ale i jedna z největších událostí dějin spásy. Z nelitostného pronásledovatele Kristových učedníků se Boží milostí stal nejhorlivější apoštol. Jeho neúnavná vnější horlivost byla důsledkem úplné vnitřní proměny, o níž mohl sv. Pavel prohlásit: " Spolu s Kristem jsem ukřižován a nežiji už já, ale žije ve mne Kristus!" (Gal. 2, 20).

O Šavlovi z Tarsu nemůžeme tvrdit, že by před svým obrácením nebyl věřící. Víru měl jistě velmi silnou a horlivou. Ještě však v této víře chyběl Pán Ježíš. V důsledku tohoto nedostatku je přirozené, že nemohl milovat Jeho učedníky, Jeho tajemné tělo – Církev, kterou stíhal jako úhlavního nepřítele. Nemůžeme se divit, že mnozí naši současníci také nemají rádi Církev. Je to tím; že pořádně neznají Pána Ježíše a hlavu tohoto duchovního společenství. Než s nimi začneme mluvit o Církvi, mluvm

s nimi o Pánu Ježíši. Přibližujme jim krásu jeho osobnosti. Nemusíme všichni prožít takové obrácení jako sv. Pavel. Naše obrácení může být plynulé a postupné. Spočívá v důvěrnějším poznávání Ježíše Krista, kterým jsme pak uvádění k hlubšímu pochopení jeho Církve . Pak můžeme také lépe svědčit o tom, co prožíváme.

Ještě je nám dopřán čas k našemu obrácení. Ještě je také dán čas k obrácení našich bližních. Obrácení sv. Pavla nám slouží jako výrazné znamení na této cestě. Neváhejme, dokud je čas....

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Leden 2002

1. úterý	Slavnost Matky Boží, Panny Marie
2. středa	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů Církve
4. pátek	1. pátek v měsíci
6. neděle	Slavnost Zjevení Páně
13. neděle	Svátek Křtu Páně
17. čtvrtek	Památka sv. Antonína, opata
18. pátek	Památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů
20. neděle	2. neděle v mezidobí
21. pondělí	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
24. čtvrtek	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. pátek	Svátek obrácení sv. Pavla, apoštola
26. sobota	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. neděle	3. neděle v mezidobí
28. pondělí	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele Církve
31. čtvrtek	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

- **Katecheze dospělých a společenství mládeže** budou pokračovat **5. a 19. ledna** po mši sv. ve farním sále u sv. Jana.

DÍKY

Díky Ti, Bože, že Ti sloužit smím,
zato , že Tobě náležím,
za lásku Tvoji, za ochranu Tvou,
dík za pokrm a střechu nad hlavou.

Za všechno velké, co mi dáváš,
dík i za malé, co mi ponecháváš,
za všechny písně, co pro mne kdy zněly,
za tento okamžik a život celý,
za klidný den i tmavou noc,
abys mi v tísní spěchal na pomoc,
za chvíli úsměvů i za bolesti,
za to, že s Tebou smím je nésti.

Abych i byla ještě blíže,
děkuji Ti za oběť kříže
i za velké světlo vzkříšení,
dík za všechno, Pane,
jen Ty víš jak je mi.

Na Mikulášské besídce 6.12.01 u sv. Jana Nep. přednesla pí. Křížovská jako modlitbu, kterou získala od své staré tety

(Sv. Mikuláš ji odměnil pytlíkem sladkostí)

Informace o valné hromadě Společnosti přátel košířských kostelů

V neděli 11. listopadu 2001 po mši sv. se v sále u sv. Jana Nep. konala Valná hromada tohoto spolku za účasti asi 40 osob. Modlitbou schůzi zahájil P. Lohelius. Poté za nepřítomného Ing. Gregoroviče přečetl zprávu o činnosti v minulém období předseda výboru

S.Dobeš. Za Společenství mladých farníků přednesl zprávu Mgr V. Plíšek, o náboženské výchově dětí referovala sestra Mariana.

Bylo schváleno složení nového výboru, který se ujímá funkce od 11. listopadu 2001:

P. Lohelius Z. Klindera, Th.D.
PhDr. Věra Bokorová
Stanislav Dobeš
Ing. V. Funda
Ing. F. Gregorovič
Mgr. S. Hojek

Jan Havel
MUDr. E. Horáková
MUDr. M. Horáková
Jan Plíšek
Mgr. V. Plíšek
Mgr. J. Smolíková

Ekonomická rada pro totéž období:

P. Lohelius Z. Klindera, Th.D.
Ing J. Fridrich
Mgr S. Hojek

Ze zprávy o činnosti v uplynulém období, kterou vypracoval ing Gregorovič a v jeho zastoupení přednesl S. Dobeš (zkráceno).

Poslední plenární schůze se konala 18. 4. 1999. Je to dost dlouhá doba, co jsme naposledy hodnotili svou činnost a tak zpracovat alespoň stručný přehled je složité a proto jsou aktivity uvedeny také po jednotlivých letech:

Do konce roku 1999:

Zvolena farní rada (Dr. Bokorová, předseda S. Dobeš, Ing. Funda, Ing. Gregorovič, Mgr. Hojek, MUDr. Horáková E. a M. (charitní činnost), A. Kloud, pí Ondřejková, Jan Plíšek, Mgr. Smolíková, Ing. Tyburec, P. Lohelius.

- Před poutní slavností byl uklizen kostel a jeho okolí.
- Nové vodovodní potrubí do sakristie a na WC.
- Zorganizovány dva poutní zájezdy: Sv. Hora a Klokoty
- Na závěr školního roku táborák pro všechny farníky
- Sběrka pro faru v Karlíně na stavební práce vynesla 10 800 Kč.
- Zavedeny mše sv. v opravované kapli na Klamovce – 2x týdně.
- Ke konci roku rozvezeny drobné pozornosti osamoceným farníkům

V roce 2000:

- Horolezci provedli drobné opravy (světlík nad oltářem)
- Před poutí opět uklizen kostel a okolí
- Instalováno světlo nad vchodem do sakristie
- Návštěva kostela P. Marie Vítězné (pražská pout')
- Podle stanov arcidiecéze ustavena ekonomická rada farnosti
- Poutní zájezdy do Hrádku u Vlašimi a na Sv. Kopeček
- V kostele sv. Jana uvedena divadelní hra K. Čapka Apokryfy
- Tradiční oheň na závěr školního roku
- Byly dohodnuty priority pro opravy sakrálních košířských budov:
- Dokončení rekonstrukce kaple P. Marie
- Generální oprava elektroinstalace u sv. Jana
- Oprava a nátěr obvodového zdiva u sv. Jana
- Byla přijata zásada zahájit práce až po zajištění potřebných peněz.
- V listopadu byl u sv. Jana koncert chrámové hudby.

Aktivity v roce 2001:

- Přednáška o drogách a drogových závislostech
- Přednáška na témata z české historie
- Prohlídka elektroinstalace u sv. Jana- zatím lze používat
- Kontrola a promazání závěsných prvků svatojánských zvonů
- Zakoupeny a položeny nové koberce v kapli sv. Václava
- Poutní zájezdy do západních Čech a Českomoravské vysočiny
- Instalován a posvěcen nový kříž před vchodem do kostela
- Pražská pouť do klášter Minoritů

Na závěr lze uvést činnosti, probíhající bez ohledu na různá roční období, např.:

- úklid v kostele a květinová výzdoba
- kostelnické služby
- pravidelné vydávání Košířského farního listu
- Katechizmus pro dospělé a náboženství pro děti
- Farní rekolekce
- Setkávání farníků v domečku u Nejsv. Trojice
- Schůzky společenství mladých manželů,
- Mikulášské nadílky pro děti

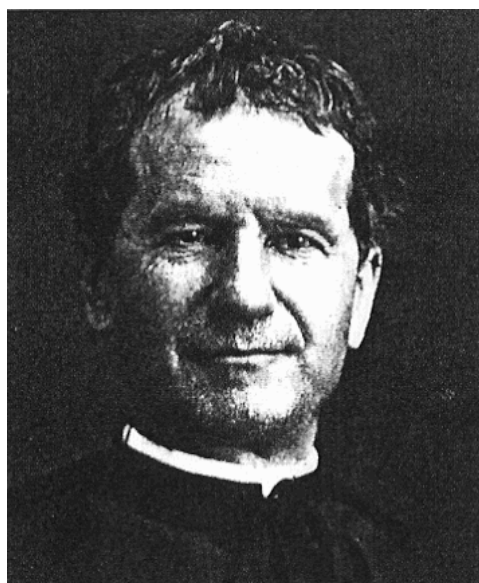
Všechny tyto činnosti jsou s pomocí Boží dílem nás všech a výčet považujeme za impuls k zamýšlení jak a co budeme dále dělat k prospěchu jednotlivců i celé farnosti.

Poděkování všem, kdo přiložili ruku k dílu

František Gregorovič, 11.11.2001

Naši světci

Svatý Don Bosco

Svatý Don Bosco se narodil v roce 1815, v roce, kdy skončila Napoleonova sláva u Waterloo. Žil v kraji na úpatí Alp – v Piemontu, střediskem jeho působení pak byl Turín.

Otec Dona Bosca zemřel velmi mlád na zánět plic a nejstarším mužem v domácnosti se stal jeho podstatně starší nevlastní bratr Antonín. S tímto bratrem měl neustálé neshody, takže ve 12 letech odešel na radu své matky z domova a živil se krmením dobytka a úklidem chlévů.

Již jako malý chlapec se rozhodl stát se knězem. Základní vzdělání získával pracně a na pokračování, ale vždy ve studiu vynikal. Měl výbornou paměť, snadno a lehce se učil, ale stále trpěl velkým nedostatkem peněz ke studiu potřebných. V březnu 1834 chtěl ulehčit své matce od výdajů peněz, kterými ho podporovala a chtěl vstoupit do řádu Františkánů.

Jeho rodina, přátelé a známí kněží mu to rozmlouvali, takže nakonec vstoupil do diecézního semináře a 5. června 1841 byl vysvěcen na kněze. Různí přátelé mu nabízeli dobře honorovaná zaměstnání, ale Don Bosco odmítal. Vstoupil do ústavu pro doškolení kněží, kde mohl ve volných chvílích navštěvovat vězení, nemocnice a hlavně mohl něco udělat pro mládež „na šikmé ploše“. Průmyslová revoluce totiž zcela změnila život dělnické třídy a chudiny vůbec. Dochází k tomu, čím se Don Bosco proslavil. Zakládá oratoř pro opuštěnou mládež a spolu s ní různé dílny (např. knihařskou, truhlářskou, obuvnickou a tiskařskou), kde mohou mladí hoši získat řemeslnickou zručnost. Do Turína přivede také svou zbožnou matku Markétu, která mu v jeho díle obětavě pomáhá.

V roce 1854 zakládá Don Bosco se čtyřmi mladými muži kongregaci s pomocí Pána a sv. Františka Saleského. Jejím účelem je konkrétním způsobem prokazovat lásku k bližnímu. Ti, kdo vytrvají, budou si říkat Salesiáni. Později dostávají i misionářské úkoly.

Don Bosco celý život žil a pracoval pro „nezvedené“ kluky, snášel při své práci mnoho křivd a ústrků. Sám byl velmi chudý, ale přesto mnoho stavěl a organizoval - vše pro mládež. Neochvějně věřil v pomoc Boží a uctíval Panu Marii, Pomocnici křesťanů. S její pomocí vykonal velké dílo, které žije dodnes.

Na věčnost odešel Don Bosco 31. ledna 1888. V den jeho smrti měla kongregace rozeseto v šesti zemích 64 domů a v nich 768 salesiánů.

Sv. Otec Pius XI. Dona Bosca 1. dubna 1934 svatořečil. Památku sv. Jana Bosca slavíme 31. ledna.

Z.B.

Podle knihy:

Teresio Bosco: Don Bosco (Portál, Praha 1991)

BLAŽENÍ

Blažení, kteří mají oči k vidění, neboť naleznou Boha kdekoliv, i tam, kde jiní vidí jen kamení.

Blažení, kteří mají otevřené srdce, neboť jim bude znásobeno království radosti.

Blažení, kteří umějí vidět, neboť se budou radovat na skrytých Božích cestách.

Blažení, s duší plnou zpěvu, neboť nosí radost i světlo duším, na které padl stín.

Blažení, kdo znají moc lásky, neboť vidí Boha, neboť Bůh je láska.

Blažené duše, které zůstaly čisté jako děti, neboť těm bude dáno království velké radosti.

Blažení lidé, jejichž srdce spočívá v Bohu, neboť budou mít věčný život.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Pro ty, kteří se dobře modlí, je stejně nebezpečné, daří-li se jim v modlitbě dobře, nebo jsou-li při ní vyprahlí: úspěchem duch snadno zpyšní, vyprahlost svádí k omrzlosti.“

Nejvíce ze všeho potřebujeme modlitbu. Modlitba je duší lepšího života, v ničem však neoklamává ďábel dobré duše tak, jako právě v modlitbě. Nejlepší věci jsou vystaveny největším nebezpečím.

Nikdy nežádej to, co je příliš vznešené nebo mimořádné. Je v tom více nebezpečí než užitku. Co se odchyluje od obvyčejného, zavání pýchou. Střední cesta je nejjistější.

Jak mnoho nepřátel má modlitba! Roztržitost ji zkracuje, vyprahlost ji vysušuje, starosti ji odkládají, ďábel v ní překáží, a co je obzvlášť podivuhodné, sama útěcha ji kazí a slast ji vysiluje.

Jen tehdy bude modlitba Bohu milá a tobě prospěšná, je-li pokorná, jestliže se neodchyluje od všeobecného způsobu a řídí-li se spíše cizím návodem než vlastní chutí. Ne vždycky prospívá to, co chutná.

Z.B.

Poznáváme naše farníky

Požehnaných osmdesáti let se dožila paní **Věra Lejsalová**, která mnoho let obětavě pomáhá v kostele Nejsvětější Trojice s květinovou výzdobou. Za košířské farníky se v prosincovém Farním listě rozloučila s manželi Kloudovými.

Paní Lejsalové vyprošujeme hodně zdraví, aby mohla i nadále pečovat o krásu domu Božího.

DÍKY STARÉHO ČLOVĚKA

Blahoslavení, kdo mají porozumění pro mé klopýtající nohy a zchromlé ruce

Blahoslavení, kdo chápou, že mé ucho se musí namáhat, má-li vnímat vše co se k němu mluví

Blahoslavení, kteří vědí, že mé oko je zkalené a mé myšlenky se stávají pomalými.

Blahoslavení, kdo se chvíli zdrží s přátelským úsměvem na rtech, aby se mnou trochu porozprávěli.

Blahoslavení, kteří nikdy neříkají : „Tuto věc jsme slyšeli několikrát vykládat“.

Blahoslavení, kdo mě dovedou probudit vzpomínkami na dřívější časy.

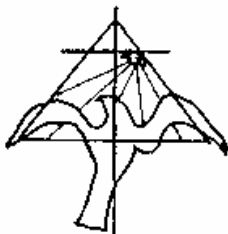
Blahoslavení, kdo mi svou dobrotou ulehčují dny, které mi Pán daruje, než se odeberu do věčného domova.

Všem farníkům hodně Božího požehnání přeje a hojnost milostí potřebných pro vykonávání duchovní správy našemu otci Lohelovi vyprošuje

redakce farního listu

Vydává:	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého, Praha 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S. Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné

Únor

POKÁNÍM KE KRISTU

Čiňte pokání a věřte evangeliu (Mk 1,15)

Při označování věřících popelem během bohoslužby na Popeleční středu může kněz doprovázet tento úkon buď větou z Gn 3,19: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“, nebo větou vystihující začátek Kristova kázání z Mk 1,15: „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

Obě věty obsahují myšlenky, které nás výrazně uvádějí do smyslu postní doby, vytvářejí tak podmínky k přípravě na slavení velikonočních svátků. První nás upozorňuje na pomíjivost pozemského života, druhé zdůrazňuje proměnu naší přítomnosti a nadějný výhled do budoucnosti, které nekončí tělesnou smrtí, ale směřuje do věčnosti. V této souvislosti můžeme chápat pravdivost verše z Lamartinovy básně „Rozjímání“, který je vyjádřen slovy: „Čas je tvá loď, ne tvůj domov“. Jeho parafrázi ve formě: „Život je tvá loď, ne tvůj domov“ nacházíme v úvahách sv. Terezie z Lisieux, když vzpomíná, jak se někdy cítila osamělá. Tehdy si opakovala tato slova, která v jejím srdci probouzela pokoj a sílu.

To, co čteme o pokání a umrtvování starých mnichů, budí hrůzu a snad i odpor. Zapomínáme však, že k hodnocení člověka nestačí pohled na vnější skutky. Je potřeba se vžít do vnitřního smýšlení, do mentality. Podle slov sv. Jana Klimaka patří mniši do skupiny „blažených lkajících“ (Mt 5,4), kteří pochopili, že není na tomto světě větší radosti nad slzy pokání. Klasik arménské poezie sv. Řehoř Narek se často vrací k námětu „nevýslovné radosti, která je v pláči podle Boha“ a která jediná uchrání člověka od pláče na světě, jenž bolí, trápí a mučí. Není proto divu, že byli a budou vždy ti, kteří jsou ochotni jako sv. Terezie od Jezulátka, opustit nešťastnější rodinné prostředí a jít do Říma prosit, aby jí dovolili dřív, než má dostatečný věk, zvolit život v pokání.

Význam slova *pokání* je ovšem velmi mnohoznačný. Spojujeme-li je s výrazem *metanoia*, s nímž je uvádějí v souvislosti synoptikové, znamená pokání nejvnitřnější proměnu srdce, k níž dochází působením Božího slova a s ohledem na Boží království (Mt 4,17, Mk 4,15). Avšak pokání znamená také totéž, co proměna života, které je ve shodě s proměnou srdce. Přijmeme-li tento význam, pak to, co se nazývá konat pokání, se doplňuje tímto: Přinásejte...plody hodné pokání (Lk 3,8). Celý život se stává pokáním a usiluje o to, aby stále směřoval k tomu, co je lepší. Avšak činit pokání je něčím opravdovým a účinným jen tehdy, projevuje-li se to činy a skutky pokání. V tomto smyslu znamená pokání v křesťanské teologické a duchovní mluvě askezi, tj. konkrétní a každodenní úsilí člověka, opírajícího se o Boží milost, směřující k tomu, aby ztratil svůj život pro Krista, což je jediný způsob, aby jej našel (Mt 16,24-26), aby starého člověka odložil a oblékl nového (Ef 4,23n), aby přemohl v sobě samém, co je tělesné, s tím úmyslem, aby to, co je duchovní, převážilo (1 Kor 3,1-20), aby stále stoupal od věcí pozemských k těm, které jsou ve výši, kde je Kristus (Kol 3,1n). A

tak je pokání obrat, který vyráží ze srdce a směřuje k činům, a tudíž k veškerému životu křesťanů.

V každém z těchto významů je pokání úzce spojeno se smířením, protože k tomu, aby se člověk smířil s Bohem, sám se sebou a s jinými, se požaduje, aby se ten rozpor, vězíci hluboko v duši, což je hřích, odstranil. To lze ovšem uskutečnit pouze vnitřní přeměnou či obratem, který prostřednictvím skutků lítosti přináší v životě plody.

Postní doba letos začíná poměrně brzy, už 13. února. Prožijme ji co nejlépe. Spolehlivou cestou je pokání. Cesta má svůj cíl. Tím je hlubší porozumění evangeliu a důvěrnější spojení s Kristem.

P. Lohelius

Použitá literatura:

Misál na každý den liturgického roku. Kostelní Vydří 2000

Terezie z Lisieux: Myšlenky na každý den. Nové město, Praha 2001

Reconciliatio et paenitentia. Zvon, Praha 1996.

Tomáš Špidlík: Prameny světla. Křesťanská akademie, Řím 1981.

Liturgický kalendář

Únor 2002

1. pátek	První pátek v měsíci
2. sobota	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. neděle	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
5. úterý	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. středa	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
10. neděle	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
11. pondělí	Panny Marie Lurdské, Světový den nemocných
13. středa	POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného půstu
17. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
22. pátek	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
24. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ

Liturgie postní doby nás vede k vnitřní a duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajícnosti a smírnému odčiňování hříchů.

V postní době je zakázáno zdobit oltář květinami, kromě 4. neděle postní, slavností a svátků.

Od Popeleční středy až do Bílé soboty včetně se vynechává v liturgických textech každé „Aleluja“.

P.L.

Oznámení

- **Katecheze dospělých a společenství mládeže** budou pokračovat **2. a 16. února** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého po mši sv.
- **Na svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice)** si připomeneme **60. výročí svěcení zimní kaple sv. Václava**, které se konalo 1. února 1942.
- **17. února** se bude konat **sbírka na Svatopetrský haléř**.
- **9. března 2002 v 16:00 hodin** se bude konat ve farním sále kostela sv. Jana Nep. **farní beseda** s úvodní přednáškou **PhDr. V. Bokorové** na téma **„Křesťanská výchova v rodině“**. Srdečně zveme všechny farníky, otázky výchovy se týkají nejen rodičů, ale i prarodičů a budoucích rodičů.

- **Zpráva farní charity:**

Oznamujeme, že z akce **Adopce na dálku** byly adoptovány čtyři děti, tři z Indie, a jedno z Litvy. Za farní společenství od kostela sv. Jana Nep. byly přijaty k adopci dvě indické děti, farní společenství kostela Nejsvětější Trojice přijalo k adopci dvě děti.

Tříkrálová sbírka – leden 2002

Ve čtvrtek 3.1.2002 se sešli první tři košířští koledníci a Václav Plíšek, který s rodiči vyrobil kostýmy a další rekvizity. Prvními koledníky byli Vítek Bobysud, Veronika Hojková a Terežka Hojková. Po nezbytných procedurách, obléknutí a požehnání od P. Lohela (který byl prvním a největším dárce) jsme vyrazili do ulic. První pokusy byly neúspěšné, ale už v tramvaji jsme se chytli. První štací byl chodník před supermarketem Carrefour. Celkem to šlo dokud na nás nevystartovala ochranka obchodního domu s prohlášením: "Vypadněte, toto je pozemek Carrefouru (chodník!)". Když jsem se snažil dovolat do centrály Charity, samozřejmě nikdo nezvedal telefon. Ochranka se rozrostla na tři urostlé muže v kanadách. Nakonec jsme ustoupili přesile a odešli blíže k metru. I zde se nám vedlo celkem dobře. Jistý mladý muž se po přispění do kasičky dožadoval sexuálních služeb po slečnách Hojkových, které ho s úsměvem odmítly a okouzily natolik, že věnoval na sbírku celkem 100 Kč. Teplota se pohybovala hluboko pod bodem mrazu a tak jsme po 2,5 hodinách opustili pole působnosti. Na zahřátí a odpočinek jsme využili pohostinnosti paní Křížovské.

Páteční dopoledne jsme se já a Václav věnovali přípravě k další činnosti. Václav obstaral povolení od dvou ředitelů supermarketu Carrefour a já jsem obstaral povolení na sobotu na celý den pro areál Shopping parku Zličín. Páteční koleda se rozrostla na dvě skupinky. První osvědčená zaujala pozici před Carrefourem, druhá – nováčci zaujali naši včerejší štaci. Ochranka nás a naše potvrzení kontrolovala celkem pětkrát!. Na můj dotaz, komu ležíme v žaludku, jsem odpověď nedostal. Až po páteční kontrole se ve vysílačce ochranky ozval nerudný hlas: „Který debil je pořád kontroluje, vykašlete se na ně!“ Od té doby nás nechala ochranka na pokoji. Nováčci nevydrželi zimu a tak jsme vybírání ukončili po dvou hodinách. Za týden jsme se dozvěděli, že díky nám v sobotu před Carrefourem mohli nerušeně vybírat kolegové od sv. Václava.

Sobotní sbírka trvala 5 hodin. První skupinu jsem vysadil ve Zličíně u Tesca v 10,30. Ale nebyli jsme sami. Králů zde již bylo několik. I vyrazil jsem pro další skupinu. Ale ejhle, při cestě do Tesca jsem byl stavěn orgánem, který mě pokutoval za nerozsvícená světla. Nakonec přihlédl k mé lítosti a skutečnosti, že jdu vybírat na charitu a udělil mi pokutu 200 Kč. Po příjezdu k Tescu

následovala dosti ostrá diskuse s další početnou skupinou králů. No, nakonec jsme se dohodli. Jedna naše skupina obsadila Ikeu, další východ z Tesca, třetí jsem poslal ke Globusu. Postupem času se z tří koledníků stávali dva či jeden, ale nepolevovali jsme. K příspěvku na charitu jsme přiměli i několik skupin cizinců (Poláků, Slováků, Asiatů a Rusů). Moje prosba byla standardní: poor people, old people (chudí lidé, staří lidé). Mohu říci, že jsme měli úspěch. Zde jsem dostal nejvyšší jednorázovou částku 1.000 Kč. Postupem času se moje kasička naplnila tak, že už tam nešly dát ani mince. I zoufale jsem volal o další. Moje žádost byla vyslyšena a tak jsem dále pokračoval. Ke Globusu jsem poslal posilu. Jeden

dárce projevil žádost o můj pěvecký projev. Po mém dotazu, jestli si chce poškodit sluch, od tohoto přání upustil. Ve čtyři hodiny jsme sbírku ukončili.

Děkuji všem, kteří se společně se mnou podíleli na úspěšné realizaci této sbírky: Tereza, Veronika, Tomáš, Honza F., Honza V., Adam, Václav D., Václav P.

Dále děkujeme všem, kteří na tuto sbírku přispěli.

Vít Bobysud

Naši košířští koledníci vybrali celkem 36.873 Kč a umístili se v horní polovině žebříčku pražských králů. Blahopřejeme a děkujeme.

Oslavujeme, vzpomínáme, děkujeme

V letošním roce 2002 oslaví **naš košířský kostel sv. Jana Nepomuckého** malé jubileum. Bude to totiž **60 let od jeho vysvěcení a od zahájení pravidelných bohoslužeb**. Není to dlouhá doba na kostel. Jsme spíše zvyklí obdivovat kostely staré několik století z doby gotiky nebo baroka nebo aspoň z 19. století. Ale i takovým kostelům bylo někdy 60 let a lidé, kteří tehdy žili, si to jistě s radostí připomenuli. I my si dnes jubileum našeho kostela připomínáme s radostí. A je nás ještě dost, kteří si ten začátek pamatujeme. A všichni, pamětníci i ti mladší, jsme za něj vděční.

Připomeneme si ty události v letošním farním listě několikrát. Pramenem jsou stručné zápisy ve farní kronice, ale hlavně je to výborná zpráva o historii stavby kostela, kterou v r. 1955 napsal (na základě dalších pramenů) pan Krušina a která bude hlavním zdrojem našich informací.

Podívejme se dnes trochu na historii myšlenky postavit v horních Košířích kostel a cestu k uskutečnění této myšlenky. V době po první světové válce s rozvojem výstavby nových čtvrtí v Košířích a pro potřeby věřících z Motola začala být pocítována potřeba postavení kostela v horní části Košíř. Košířský katecheta P. Snížek s kroužkem věřících založili 18. října 1928 Kostelní spolek katolíků v Košířích. Cílem práce bylo postavení kostela. Byl to velký cíl, který obsahoval řadu úkolů:

- shromáždit potřebné finanční prostředky na zakoupení parcely i na stavbu samu,
- obstarat vhodný návrh stavby,
- získat stavební povolení a stavbu provést,
- kostel udržovat a zachovávat.

Různými cestami bylo brzy získáno 250.000 Kč. První myšlenkou bylo získat dřevěný kostel z Podkarpatské Rusi od řeckokatolické církve. Ale náklady na zakoupení kostela i na jeho přestěhování byly příliš velké. V důsledku tohoto nezdaru P. Snížek rezignoval na funkci jednatele spolku. Činnost spolku na nějakou dobu utuchla.

Dne 1. ledna 1934 byl farářem v Košířích ustanoven P. Václav Chlumský. Práce ve spolku zase začala a byla provedena velká finanční sbírka. Tehdy se uvažovalo o stavbě charitativního ústavu, při němž by měla být i kaple nebo menší kostel, který by sloužil i ostatním věřícím. Začal se vyhledávat pozemek. Nejlépe vyhovoval pozemek na jižní straně Košířského náměstí, kde stály provizorní školní pavilóny. Pozemek patřil městu Praze. Spolek podal 8.11.1935 žádost o odprodej pozemku. Vyřízení se protahovalo a žádost byla dne 29.11.1937 zamítnuta. Po mnoha dalších intervencích a po předložení nového návrhu na stavbu, který provedl architekt ing. Jaroslav Čermák bylo rozhodnutím z 16.1.1939 místo pro kostel Kostelnímu spolku prodáno.

Pražský arcibiskup kardinál Kašpar snahu spolku podpořil velkým peněžitým darem a podpořil také návrh arch. Čermáka.

Mezitím došlo k okupaci a zřízení Protektorátu a později vypukla válka. To i další okolnosti způsobily další zdržení, ale 1. října 1939 byl po pobožnosti u sochy sv. Václava na staveništi proveden první výkop. Tehdy bylo také rozhodnuto, aby kostel byl zasvěcen sv. Janu Nepomuckému. Konečné schválení definitivního návrhu stavby bylo vydáno

13. ledna 1940. Dne 28. dubna 1940 došlo v Kostelním spolku ke změnám. Předsedou se stal prof. Antonín Novák, jednatelem František Dobeš a pokladní Milada Večerníková. Ve vedení zůstal i P.Chlumský.

Bylo rozhodnuto stavbu zahájit ihned a již za tři dny zahájila firma František Couf stavbu opěrné zdi. Dne 11. prosince téhož roku byla položena poslední cihla na 55 m vysoké věži. Přestože se v době války projevoval nedostatek materiálu i pohonných hmot a činnost českých spolků byla okupačními úřady zakázána, stavba dobře pokračovala.

Citujeme nyní z farní kroniky, kterou psal P. Chlumský: „Ve stavbě kostela sv. Jana se pilně pokračovalo, ač se stavby různými zákony omezovaly.“ (poslední zápis z r. 1941). **„Dne 1. února byla benedikována kaple sv. Václava v novém kostele J. M. Dr. Boh. Opatrným.“** (první věta z r. 1942).

Bylo to v neděli a tím byly v kostele sv. Jana Nepomuckého zahájeny pravidelné bohoslužby, které trvají dodnes a věříme, že budou trvat mnoho století.

Do oltáře kaple byl vložen kámen ze zrušené kaple sv. Rocha na Malostranském hřbitově. Oltář byl zatímne umístěn na severní (úzké) stěně. Zařízení bylo skromné a většina věřících při bohoslužbách stála, ale bývalo tam nabit.

Počítalo se ovšem s pozdějším umístěním oltáře u delší stěny, tak jak to známe dnes. Kaple je vybavena jednoduše. Severní stěna je vymalována opakujícím se motivem svatováclavské orlice a střední řada stropních světel je zasazena do štukových symbolů sedmi svátostí.

Obrázek na reprodukci byl vydán k vysvěcení kaple svatého Václava a na jeho zadní straně je tento text:

Hospodin-li domu nebuduje, nadarmo pracují, kdož staví. Žalm 126. – Na památku vysvěcení kaple svatého Václava při novém kostele sv. Jana Nepomuckého v Praze-Košířích. Dne 1. února 1942. – Svým příznivcům věnuje Kostelní spolek katolíků v Košířích.

M.P.

Naši světcí

Svátek Stolce sv. Petra

Hlavní svátek nejsvětějších apoštolů Petra a Pavla je 29. června. Kromě toho jsou však v liturgickém roce dva menší svátky věnované těmto apoštolům. 25. ledna je to svátek obrácení sv. Pavla, na který jsme zaměřili pozornost v minulém čísle. Církev si v něm připomíná významnou událost nejen pro osobní život apoštola národů, ale i pro dějiny Církve. 22. února si zase Církev uvědomuje mimořádné poslání, které světil sv. Petrovi Ježíš Kristus pro zachování víry a jednoty božího lidu.

Tento svátek se však nevztahuje na nějaký hmotný stolec, ale na hodnost, funkci, kterou se svatý Petr stal hlavou apoštolského sboru a hlavou Církve. Biskupský stolec v katedrále je symbolem učitelského, kněžského a pastýřského poslání. Jde o úkol učit, posvěcovat a vést. Totéž platí o římském biskupském stolci svatého Petra a jeho nástupců. O Petrově stolci píše severoafrický biskup sv. Cyprián ve 3. století: „Je jeden Bůh, jeden Kristus, jedna Církev a jeden stolec (cathedra) založený na Petrovi Kristovým slovem“ (Ep.43,5). Slovem Krista je zde míněn výrok Pána Ježíše u Césareje Filipovy, kde říká Petrovi: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude

rozvázáno na nebi." (Mt 16,13-19). Úryvek se opírá o tři symboly: skálu, klíče, „svázat-rozvázat“. Petrova služba je „základem, skálou pro celou budovu Božích vyvolených. Klíče jsou symbolem výkonné moci, jak administrativní, tak právní nebo učitelské. Petr bude rovněž cestou, po níž se bude Kristovo slovo a jeho spásonosné působení dále rozlévat na křesťanské společenství. „Svazovat a rozvazovat“ představuje konkrétní uplatnění moci „klíčů“. Zásahy apoštola vykládají a v čase a mezi lidmi zpřítomňují Kristovu spásonosnou vůli. Nejde tu jen o moc odpouštět hříchy, ale je to mnohem širší prohlášení o úkolu napomínat, povzbuzovat, formovat a přinášet spásu, kterým má církev sloužit věřícím (Mt 18,18).

Jiný starokřesťanský autor uvádí: „ V městě Římě byl svěřený jako prvnímu biskupský stolec Petrovi, na tomto stolci seděl Petr, hlava všech apoštolů, ... a tímto jediným stolcem se zachovává jednota všech“ (De schismate Donatistarum, II, 2; PL 11,947). Slovy „Petrův stolec“ (cathedra Petri) se označuje prvenství a jednota v církvi.

Svátek Stolce svatého Petra se slavil v Církvi už ve 4. století, a to 22. února. Podle tradice to byl den, v němž se sv. Petr ujal správy římského biskupství. Později se z praktických důvodů (aby se nezasahovalo do postní doby) přeložil svátek na 18. ledna. Ponechal se i 22. únor, ale jako méně významná připomínka „Antiochejského stolce sv. Petra“ na památku působení sv. Petra v Antiochii. Liturgická obnova po II. vatikánu odstranila tuto dvojítoť a znovu uvedla původní jediný svátek „Stolce sv. Petra“ na den 22. února.

P. Lohelius

Použitá literatura:

R. Ondruš SJ: Blízcí Bohu a lidem, Tatran, Bratislava 1991
Misál na každý den liturgického roku, Kostelní Vydří 2000

Poznááme naše farníky

V této rubrice jsme doposud košířským farníkům přáli, nebo jsme se s nimi loučili. Dnes bychom chtěli spojit obojí dohromady.

19. leden byl pro našeho farníka **Vojtěcha Plíška** dnem svatebním. V louňovickém kostele si s Magdalenou Kahounovou udělili svátost manželství a slíbili si lásku, úctu a věrnost.. Doprovázeli je tam také někteří košířští farníci, kteří mají ještě v živé paměti krásný výhled z rozhledny na nedalekém Blaníku při našem farním zájezdu v Jubilejním roce 2000. Mezi kněžími u oltáře byli přítomni také P. Lohel a P. Jan Dlouhý.

Vojtěchovi chceme při této příležitosti poděkovat za jeho dvacetiletou ministrantskou službu u oltáře a také za odbornou práci se zahradnickými úpravami v okolí našeho kostela.

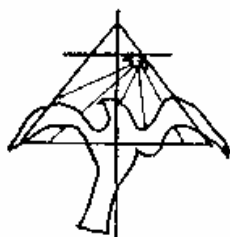
Oběma také děkujeme za všechnu práci v jejich poslání pomáhat nemocným a postiženým lidem.

Popřát chceme Vojtěchovi a Magdaleně na jejich společné cestě ve dnech svátečních i všedních hodně lásky, radosti, trpělivosti a Božího požehnání v jejich novém domově v Benešově.

Košířští farníci

Vydává:	Řím. kat. Košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S. Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné

Červen

Slavnost sv. Jana Křtitele

„ . . . a víc než proroka“

Na začátku léta, dne 24. června, slavíme **slavnost Narození svatého Jana Křtitele**. V dřívějších dobách, ještě v 19. století, byly s tímto svátkem spojeny lidové zvyky, zejména zapalování ohňů, sbírání koření, i jiné. Nevíme, odkud se vzaly, a nejsou ani pro úctu k sv. Janu Křtiteli důležité. Přesto kdysi lidem tohoto proroka a světce připomínaly. I my uděláme dobře, když si ho připomeneme.

Základním zdrojem informací o sv. Janu jsou evangelia. Nejúplnější je asi podání sv. Lukáše. Dále jsou zmínky ve Skutcích apoštolů a dalším zdrojem je spis Židovské starožitnosti Josefa Flavia, Římana židovského původu. I když se zdá, že zpráv o sv. Janu je málo, můžeme na jedné straně našeho farního listu připomenout jen něco z toho, co známe.

Narození svatého Jana provázely podivuhodné události. Narodil se starším rodičům, Zachariášovi a Alžbětě, kteří dosud neměli děti, a jeho narození bylo oznámeno andělem. Sv. Jan se ještě před narozením setkal s Ježíšem, když Alžbětu navštívila Panna Maria. Nemáme historické doklady o tom, kde se to stalo, ale podle tradice (první písemná zmínka je z r. 638) je tím místem Ajn-Karim, obec vzdálená asi 7 km od Jerusáléma. Dnes jsou tam dva kostely, kostel sv. Jana Křtitele a kostel Navštívení. V jeho nádvoří je vytvořen na majolikových deskách chvalozpěv Magnificat v mnoha jazycích. Archeologické výzkumy našly zdivo z byzantské doby (4. – 7. stol.).

Jméno Jan, hebrejsky Jehohanan, znamená „Jahve je milosrdný“. Sv. Jan se narodil půl roku před Ježíšem a tak je stanoveno datum jeho svátku. Slavíme jeho narození, a ne den smrti, jako u ostatních svatých. Svátek Umučení sv. Jana Křtitele je zvlášť dne 29. srpna.

Datum začátku veřejného působení sv. Jana je u sv. Lukáše uvedeno velmi přesně: „V patnáctém roce vlády císaře Tiberia“, to je rok 27 – 28 po Kr. Tehdy se stalo slovo Boží Janovi na poušti, kde do té doby žil, možná už od mládí, v nějakém společenství. A začal procházet celé okolí Jordánu a kázal: Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů. Podle evangelií si představujeme sv. Jana jako prostě oblečeného a přísně žijícího asketu, který neváhal použít i drsných slov.

Jeho působení bylo ukončeno tím, že ho vládce Herodes dal do vězení, když ho káral pro jeho hříšný vztah k manželce jeho nevlastního bratra.

Jan vždycky prohlašoval, že je jen hlasem volajícího na poušti a že teprve po něm přijde ten pravý Mesiáš. S Ježíšem se setkává při Ježíšově křtu a pak jej, podle evangelia sv. Jana, označuje za beránka Božího.

Další setkání je nepřímé. Když uslyšel o Ježíšově působení a zázracích, poslal, už z vězení, dva učedníky k Ježíšovi. A když tito učedníci odešli s Ježíšovou odpovědí, mluví Ježíš o sv. Janovi s velkou úctou a říká: „Není většího mezi těmi, kteří se zrodili z ženy než

Jan." Jeho učení mělo velký ohlas, ale bohužel ti, kteří by se k němu měli připojit nejdříve, farizeové, tak neučinili.

O smrti sv. Jana píše sv. Matouš. Je známé, jak Herodes podlehl úskoku Herodiady a dal Jana stít. Předtím se toho pro jeho reputaci neodvažoval. Nejpravděpodobněji se to stalo v pohraniční pevnosti Machairús na východ od Mrtvého moře. Jeho tělo si odnesli jeho učedníci a pohřbili ho. V polovině 4.století byl uctíván hrob sv. Jana v městě Sebasté v Samařsku, což je od pevnosti Machairús poměrně daleko.

V době Ježíšově bylo Janovo učení všeobecně známo mezi Židy, i mimo Palestinu. To vyplývá ze zmínek sv. Pavla uvedených ve Skutcích Apoštolů.

Svatý Jan Křtítel je zobrazován s holí zakončenou křížem a beránkem, nebo obrazem beránka, často oděný jen přes bedra koží. Časté je zobrazení Ježíšova křtu. Obraz Petra Brandla v Manětíně známe z farního zájezdu.

Prosme sv. Jana Křtitele, proroka a světce, o sílu k pokání, které on hlásal a kterého je stále zapotřebí.

M.P.

Podle Katolické encyklopedie a G.Krolla „Po stopách Ježíšových“

Liturgický kalendář

Červen 2002

1. sobota	Památka sv. Justina, mučedníka
2. neděle	Slavnost Těla a Krve Páně (kostel sv. Jana Nepomuckého)
3. pondělí	Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků
5. středa	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. čtvrtek	Slavnost sv. Norberta
7. pátek	Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova
8. sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
9. neděle	10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
11. úterý	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. čtvrtek	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele Církve
15. sobota	Sv. Víta, mučedníka
16. neděle	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
19. středa	Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
21. pátek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. sobota	Sv. Jana Fishera, biskupa a Tomáše Mora, mučedníků
23. neděle	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
24. pondělí	Slavnost sv. Jana Křtitele
28. pátek	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. sobota	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
30. neděle	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Oznámení

- **V sobotu 1. června nebude večerní mše sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého, protože většina farníků se účastní farního zájezdu**
- **Katecheze dospělých bude ještě před začátkem prázdnin v sobotu 15. června**
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltářní bude od soboty 22. června do úterý 25. června vždy od 16,30 do 17,30 v kostele sv. Jana Nepomuckého s následnou mší sv.**

- **Táborák k ukončení školního roku bude ve čtvrtek 27. června po mši sv.** I letos bude připraven tradičně bohatý program plný různých překvapení. Za nepříznivého počasí bude program ve farním sále. Zváni jsou nejen rodiče s dětmi, ale všichni naši farníci.
- **Prázdniny mládeže:**
Společný prázdninový pobyt košířské mládeže se uskuteční od 1. do 7. července v Bernarticích u Bechyně, kde je velmi vhodný terén pro cykloturistiku. Zájemci se hlásí u Václava Drába, který poskytne informace o přesunu z Prahy v pondělí 1. července. Batohy s osobními věcmi včetně karimatek a spacáků je třeba připravit ke společné přepravě autem do pátku 28. června v sakristii u sv. Jana Nepomuckého.

Pozvání na setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou

Chtěl bych jako delegát Fóra mládeže s biskupy, které se konalo ve Žďáru nad Sázavou ve dnech 18.-21. dubna 2002 tlumočit pozvání všech zúčastněných biskupů na **letní Celonárodní setkání mládeže**, které se bude konat od 13. do 18. srpna 2002 poblíž Žďárského zámku. Všechny přítomných biskupů se na toto letní setkání doslova těší. *„Tak můžeme všichni svou přítomností dosvědčit před naším národem, že křesťanství není věcí minulosti, ale že Kristus stále oslovuje nové a nové generace svou láskou.“*

Podle organizátorů je připraven opravdu kvalitní a bohatý program, kde všichni naleznou to své. Ubytování bude dle diecézí na školách a hlavní program

bude probíhat na louce, kterou mládeži zapůjčí hrabě Dr. Kinský. Zajištěno bude i stravování. A cena na týden je také díky sponzorům opravdu pro všechny: 600-800 Kč. Přihlášky, které jsou v kostele sv. Jana na stolku u vchodu, je třeba zaslat do DCM v Praze nejpozději do konce června.

A jaké bylo Fórum mládeže? Podle očekávání obohacující a povzbuzující. Na základě pozvání Sekce pro mládež při ČBK se ho zúčastnilo 108 mladých delegátů ze 43 různých iniciativ zastoupených v církvi - z diecézí, hnutí, řeholí a občanských sdružení. Já jsem například zastupoval občanské sdružení Vrstevnice. Každé fórum mládeže, ale i podobná setkání jako je např. letní setkání animátorů, studijní týden Sekce pro mládež a také hlavně národní i světová setkání byly pro mne velice povzbudivé, protože jsem zde viděl mnoho nadšených lidí, kteří dokáží udělat něco i pro ostatní. Osobně jsem to však tentokrát bral jako rozloučení s prací pro mládež a poděkování

za všechny tyto akce a dlouhá léta práce s mládeží- Přáním pro mne zůstává, aby opět někdo další z naší farnosti dokázal při těchto akcích čerpat a potom štědře rozdávat.

A nad čím mladí převážně debatovali? Kromě dalších otázek to byly hlavně dva okruhy:

1. růst v duchovním životě a v celkové křesťanské dospělosti,
2. naše poslání předávat evangelium novým generacím.

Mottem pak bylo: Církev jako domov a škola společenství (Jan Pavel II., Novo millennio ineunte, 43). Všechny zápisy z těchto debat a katecheze biskupů jsou k dispozici na www.signaly.cz. Závěrem delegáti společně vypracovali tyto konkrétní podněty:

Podněty z 2. celostátního fóra mládeže

Poděkování

Děkujeme Svatému otci za jeho dokumenty a listy, které jsou pro nás inspirací a vybízejí nás ke konkrétním skutkům v každodenním životě.

Biskupům děkujeme za jejich slova, za to, že nám naslouchali a že nám věnují pozornost, a za důvěru, se kterou se k nám obracují.

Děkujeme za to, že jsme se mohli setkat, rozdělit se o své zkušenosti a poznat pestrost církve. Díky této příležitosti jsme se učili vzájemné komunikaci a zakusili jsme církev jako domov a školu společenství.

Chceme

- dobře žít evangelium v běžném životě
- dozrávat v osobním kontaktu s Bohem a nábožensky se vzdělávat a formovat svůj život podle Božího slova; uvědomujeme si nutnost modlitby jako místa setkání s Bohem
- odpovědně hledat vlastní životní povolání a poctivě se na ně připravovat
- otevřít svá společenství a dát svůj čas pro druhé; nestydět se za svou víru
- aktivně a zodpovědně se zapojit do života farnosti i nadfarnostních iniciativ a podporovat kněze
- hledat nové způsoby a cesty evangelizace
- angažovat se v médiích a vnášet do nich křesťanské hodnoty (využívat regionální redakce, psát a reagovat na předkládané informace)
- učit se komunikaci pro spolupráci v církvi a pro prohloubení osobních vztahů a vzájemného porozumění
- vyzařovat radost, protože je tím prvním, co je na nás vidět
- vyjít ze své uzavřenosti, pasivity a brát na sebe zodpovědnost

Žádáme

- osobnější kontakty s kněžími, aby nás taktně doprovázeli a usměrňovali
- kvalitní duchovní vedení - aby nám kněží více vysvětlovali liturgii a Bibli
- aby s námi kněží hovořili o věcech, které nás zajímají
- kvalitní přípravu na manželství
- větší komunikaci a spolupráci v církvi, ochotu ke změnám, větší otevřenost a překonávání povrchnosti v církvi
- od celého společenství církve, zvláště od kněží, řeholí a hnutí, aby se více věnovali mládeži
- kvalitní křesťanský časopis pro „-náctileté“
- abychom v církvi našli domov, přijetí, osobní vztahy a porozumění; hledáme v ní kvalitní a dobře fungující společenství jako místo duchovního růstu, povzbuzení, svědectví a utvrzení ve víře
- aby nám byla sdělována pravda, i když je náročná

delegáti 2. celostátního fóra mládeže
Ve Žďáru nad Sázavou 21. dubna 2002

Takový menší výlet

Milí farníci,

je to několik týdnů, co jsme se společenstvím košířské mládeže (i když je otázkou, kolik z nás je ještě mládež) absolvovali celodenní výlet. Sedím u papíru a vzpomínám na ten pěkný den, který jsme si užili. Dovolte mi, abych se s Vámi o své vzpomínky podělil.

Byla to tuším sobota, kdy jsme měli sraz brzy ráno na ÚAN Florenc. Sešlo se nás docela hodně, když to teď po paměti počítám, tak asi 14. Koupili jsme si lístky do Doksan, což je vesnice mezi Roudnicí n/L, Litoměřicemi a Lovosicemi. V Doksanech je klášter sester Premonstrátek. Otec Lohel nám tam domluvil prohlídku – prováděla nás sestra Bernardeta. Klášter byl založen před mnoha staletími a za tu dobu prošel mnoha peripetemi osudu. Za Josefa II. byl zrušen, předělán na jakýsi šlechtický zámek, za bolševika tam byly sklady brambor, v části se postavily

byty. Po revoluci byla část vykoupena strahovským opatstvím, zpět a dnes (vč. kostela) slouží opět svému původnímu účelu. Areál kláštera je velmi rozlehlý a všeobecně velmi zchátralý. Část konventu je však v současnosti v rekonstrukci (skví se např. krásná nová střecha) a po dokončení bude sloužit sestrám ke kontemplativnímu životu.

Po prohlídce jsme uvažovali, co dál. Po chvíli váhání jsme se rozhodli vydat se do vesnice (městečka ??) Budyně nad Ohří, která byla vzdálená asi 8 km. Počasí nebylo nejhorší, ale sluníčko zrovna také nesvítilo, jen tu a tam vykouklo a zahřálo nás na duši. Já jsem měl hned na začátku cesty obrovskou smůlu, neboť jsem nic zlého netuše prošel ohromnou a hlubokou louží. Botky jsem měl plné vody a mimořádně jsem čvachtal. Jaké štěstí, že jsem si nesl náhradní tenisky a fusekle (byl to v podstatě jediný obsah mého batůžku).

Zatímco ostatní se za hurónského chechtotu vydali na cestu, já jsem se kdesi v koutku pod šípkovým keřem přezouval, nadávaje přitom na celý svět. Když jsem to dokončil, byli už všichni daleko přede mnou a já se vydal za nimi. Vůbec jsem ale netušil kudy jít, a tak se zákonitě stalo to, co se při mém štěstí stát muselo – beznadějně jsem zabloudil. A nyní se v celém lesku své užitečnosti ukázaly plody moderní civilizace. Vzal jsem svůj mobilní telefon, zavolal „horského vůdce“, a mozek výpravy Vítka B., a ten mě navigoval na správnou cestu. Dalo mu to sice při mé natvrdlosti trochu zabrat, ale nakonec jsme se střetli a společně vyrazili vstříc skvělému výletu.

Již delší dobu nás po cestě trápil hlad a žízeň. Proto jakmile jsme došli do Budyně, stavili jsme se na obídek, kterýžto nás všechny neobyčejně vzpružil (tedy aspoň mě určitě). Rovněž byl v této vesnici jakýsi zámeček (nebo tvrz ??) s menším parkem, kde jsme se s chutí vyfotili. Poté jsme šli směr Libochovice. Po cestě jsme mlčeli, rozprávěli a někteří rovněž zpívali. Ani nás proto příliš nerozházelo, když jsme kapku zmokli. Protože se brzy opět objevilo sluníčko, nejenže jsme šmahem oschli, ale mohli se kochat pohledem na krásnou duhu.

Původně jsme chtěli vyšlápnout i na kopec Hazemburk se zříceninou, ale jelikož čas pokročil a některých se zmocnila únava, tak se většině moc nechtělo. Spíše jsme se v místním parku potěšili s krásným pávem, který byl zřejmě zvyklý na návštěvníky.. Vůbec se nás nebál a za pár drobtů čokolády se nechal i zblízka vyfotit.

Jediný Vítek B., který by se měl spíše jmenovat „Ten-který-je-šílený-turista,, nás neúnavně vyzýval k další túře právě na Hazemburk. Nakonec přemluvil Vítka P, Václava D. a Silvu Š. Ti si tedy vydělali!! My prostí a nenároční jsme se vydali na vlak a večer jsme šťastně dorazili do Prahy. Byli jsme spokojení, neboť jsme prožili pěkný den a měli všeho tak akorát.

Škoda, že se totéž nedalo říci o těch čtyřech, co šli dál. Když totiž vylezli nahoru na kopec – víc mrtví než živí – spustila se průtrž mračen. Navíc si „Ten-který-je-šílený-turista,, nebyl schopen zapamatovat, kdy jede vlak. Výsledek byl ten, že skupinka dorazila do Prahy kolem jedné hodiny ranní.

Nepochybuji však, že nakonec všichni vzpomínáme na výlet jen v dobrém.

J. Fridrich

K přemýšlení

Dolehne-li na Tebe utrpení podle vůle Boží anebo z dopuštění Božího od d'ábla, pak přesto doufej, že s pomocí Boží zvítězíš.

Bůh dopouští, ale neopouští. Dolehne-li na Tebe utrpení, nedovolí, aby Tě zlomilo. Naléhá na Tebe utrpením, poněvadž Tě miluje. Tak se stará o Tebe, abys mohl zde daleko mírnějším trestem odčinit to, co bys na věčnosti musel odpykávat trestem daleko horším.

I když Bůh na Tebe utrpením naléhá, přece Tě miluje. Užívá jen svého božského práva. Je tvým Pánem. Naléhá, ale svou přízeň ti neodnímá. Zůstává tvým otcem, který se o Tebe stará daleko víc než kterákoliv matka o svého syna.

Dopouští na Tebe utrpení, často velmi mnoho a zdlouhavé, poněvadž Tě velmi miluje. Utrpením chce rozmnožit tvé zásluhy, aby tě na jejich základě mohl také odměnit.

Dopouští, abys trpěl, poněvadž chce rozmnožit tvou lásku a a prověřit tvou naději. Chraň se tedy, abys Boha v jeho očekávání nezklamal. Doufej a opět doufej! Velikost tvé naděje bude mírou milostí, které obdržíš.

Poděkování

Za projevy účasti nad odchodem našeho drahého Zdeňka Brůčka, dipl. techn., za doprovod na jeho poslední cestě a za vzpomínky v modlitbách upřímné „Zaplat' Bůh“.

Vydává:

Řím. kat. Košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

Uzávěrka:

15. každého měsíce

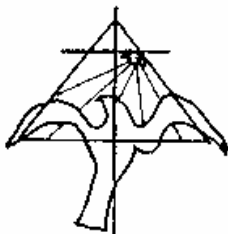
Náklad:

170 výtisků

Neprodejné

7-8
červenec
srpen
2002

Košířský farní list

Červenec - srpen

Měsíce odpočinku

Letní inspirace

Chystáme se na prázdninové cesty a toužíme nejen po odpočinku, ale přejeme si prožít něco krásného v kruhu příbuzných a přátel při návštěvě důvěrně známých míst i při objevování dosud nepoznaných tajemství přírody a kultury.

Náš Pán je nejvyšš dobrotivý, a tak jistě pro každého z nás připravil své dary, na které se můžeme s radostí těšit. Bude záležet také na nás, jak budeme schopni tyto Boží pozornosti vnímat a jak za ně dokážeme poděkovat. V následujících dnech však také počítejme s různými příležitostmi, které nám vyšší režie může nabídnout k prokazování dobra.

Četl jsem jednou příběh o velkém pánovi, který chtěl postavit kostel a vydal nařízení, že žádný z jeho poddaných na něj nesmí sebemenší částkou přispět, aby sláva připadla jen jemu. Tak se začal kostel stavět.

Jednoho dne však jedna chudá stařena pozorovala, jak koně dopravující kameny s námahou stoupají na kopec, a pomyslela si: „Je zakázáno dát peníze na stavbu tohoto Božího chrámu, i když bych tak ráda přispěla! Co kdybych pomohla těmto zvířatům, která nevědomky pracují na tomto velkém díle? Pánu Bohu by se to možná líbilo...“ Za své poslední peníze koupila balík sena a dala ho koním.

Když byl kostel postaven, chtěl jej pán s velkou slávou předat a nechal za tímto účelem vyrýt na kamennou desku své jméno a jméno své rodiny na věčnou památku svého štědrého daru. Jaké však bylo na druhý den jeho překvapení, když jeho jméno zmizelo a namísto něho četl na desce jméno jakési neznámé ženy.

Rozhněván dal nápis několikrát přepsat, ale zázrak se pokaždé opakoval. Nakonec rozkázal onu prostou ženu vyhledat a zeptal se jí, zda na stavbu kostela něčím nepříspěla. Žena celá se třesouc to popírala, až si pod tlakem otázek vzpomněla na seno a řekla, že souladu s nařízením nedala žádné peníze, jen pomohla koním, když jim dala trochu sena. Pán pochopil, proč je na desce vyryto její jméno, a nikdo už se nesnažil ho odstranit.

Z příběhu můžeme vyrozumět, že i ten nejmenší, nejskrytější skutek vykonaný z lásky může mít často větší cenu než skutky velké.

Prázdniny by neměly být prázdnými dny, které postrádají skutky světla!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec 2002

3. středa Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. čtvrtek Památka sv. Prokopa, opata
5. pátek Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy hlavních patronů Moravy
6. sobota Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
7. neděle 14. neděle v mezidobí
11. čtvrtek Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
14. neděle 15. neděle v mezidobí
15. pondělí Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
17. středa Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
21. neděle 16. neděle v mezidobí
22. pondělí Památka sv. Marie Magdalény
23. úterý Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25. čtvrtek Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. pátek Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. sobota Památka sv. Gorazda a druhů
28. neděle 17. neděle v mezidobí
29. pondělí Památka sv. Marty
31. středa Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2002

1. čtvrtek Památka sv. Alfonse z Liguori, biskupa a učitele církve
2. pátek 1. pátek v měsíci
4. neděle 18. neděle v mezidobí
6. úterý Svátek Proměnění Páně
8. čtvrtek Památka sv. Dominika, kněze
9. pátek Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. sobota Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. neděle 19. neděle v mezidobí
14. středa Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. čtvrtek Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
18. neděle 20. neděle v mezidobí
20. úterý Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. středa Památka sv. Pia X., papeže
22. čtvrtek Památka Panny Marie Královny
23. pátek Sv. Růženy z Limy, panny
24. sobota Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. neděle 21. neděle v mezidobí
27. úterý Památka sv. Moniky
28. středa Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. čtvrtek Památka Umučení sv. Jana Křtitele

Oznámení

- **Během letních měsíců (červenec-srpen) nebudou pondělní a úterní bohoslužby v kapli.** Vnitřní rekonstrukce mobiliáře v kapli Panny Marie Na Klamovce bude pokračovat do září, a proto se letos poutní slavnost přesouvá do kostela sv. Jana Nepomuckého.
- **Výstava duchovních kreseb Otakara Mensy** je během léta instalována v zadním prostoru kostela sv. Jana Nepomuckého.

Pout' pro ozdravení duše

Poutní výlet s košířskou farností pod vedením P. Lohelia.

Sobota, 1. červen 2002. Sraz 7:30 hod. na obvyklém místě.

Cíl: Svatý Jan pod Skalou, meditační zahrada u Plzně, plzeňská restaurace Popelka, Bražná a zpět.

1. zastavení

Svatý Jan pod Skalou

Klášteř benedikťinů v obci na Berounsku v Českém krasu zde byl údajně založen již v 11. století. Na místě jeskynní kaple svatého Jana Křtitele byl po roce 1654 vybudován C. Luragem barokní konvent a kostel, v 18. století opravený a rozšířený K.I. Dientzenhoferem. V prostorách kostela je travertinová jeskyně, kterou poustevník Ivan obýval a v hlavní lodi jsou uloženy jeho ostatky.

2. zastavení

Zahrada odpuštění, usmíření a lásky

Proč se politický vězeň 50. let Luboš Hruška rozhodl vytvořit z tuctové rodinné zahrady "oázu pro ozdravení duše", budoucí vpravdě poutní místo v podobě křížové cesty? "Tehdy na Bytízu (v nápravně-pracovním táboře uranových dolů na Příbramsku - pozn. aut.) jsem si uvědomil, že každý z nás, ať jsme nebo nejsme věřící, neseme životem svůj kříž. Každý máme nějakou starost, nějaké trápení, se kterým se musíme vyrovnat. Když ne dnes, tak zítra, a když ne my, tak naši rodiče, děti, přátelé... Patří to k životu. Přál jsem si, aby zahrada přispěla k tomu, že se s tím smíříme. Abychom ten kříž brali jako zkoušku, ve které máme obstát. Abychom ho poctivě, důstojně a s pokorou donesli až k tomu poslednímu soudu. Proto jsem se rozhodl udělat památník symbolizující křížovou cestu."

Několik dlouhých desetiletí trvala proměna ovocného sadu v unikátní areál známý nejen doma, za humny, ale v širokém dalekém zahraničí. Po práci se v Poplzi u Libochovic učil L. Hruška roubovat, řízkovat keře a jehličnany, jezdil na přednášky o zahradní architektuře do Průhonice. Postupně si vytvářel představu, jak celou zahradu uspořádat. Zahradnické umění L. Hrušky doplňuje 12 pískovcových soch akademického sochaře Romana Podrázského představujících 14 zastavení Kristovy křížové cesty.

Památník obětem zla

"Bylo až dojemné, že čím více se vyskytlo obtíží, tím více tomu všichni účastníci fandili a hledali cesty jak je překonat."

V roce 1991 posvětil křížovou cestu i zahradu bývalý spoluvězeň L. Hrušky zesnulý opat želivského kláštera Vít Tajovský. V zahradě, na trávníku mezi sochami, pod širým nebem, se začaly

Jarní příroda ve sv. Janu pod Skalou v podání rodiny Plíškovy

pořádat koncerty, divadelní a literární představení, mše. Rozmanitost počasí vedla L. Hrušku k rozhodnutí založit s přáteli Nadaci Památníku obětem zla a postavit exerciční dům s kaplí zasvěcenou Maxmilánu Kolbemu, knězi, který ve druhé světové válce dobrovolně zemřel místo otce několika dětí v osvětimském koncentračním táboře.

Ročně zahradu navštíví několik tisíc návštěvníků. Nejen Češi z pražské košířské farnosti, Němci,

Rakušané,
Holanďané, ale i
z Japonska, Číny,
Nového Zélandu.

"Také sem přijel
jeden bývalý
Plzeňan, který
dnes žije v
australském

Sydney. Cestou
na zahradu jej
náhodou zastavili
návštěvníci a
ptali se, kde
meditační

zahrada leží.
Ukázal jim to. Prý
se v Sydney o
nás psalo, tak si

to našel na mapě."

Cílem L. Hrušky bylo vytvořit důstojný Památník obětem zla, protože "naše duše jsou nemocné a musí dostat šanci uzdravit se." Přál si, aby areál sloužil veřejnosti. Jediné plzeňské biskupství bylo ochotno v předávací smlouvě zaručit, že bude vždy sloužit cíli, s nímž jej vytvořil. V roce 1997 zahradu zaregistroval Magistrát města Plzně jako významný krajinářský, botanický a historický prvek. "Chtěl jsem, aby zahrada inspirovala k zamyšlení. Aby návštěvník odcházel s pocitem klidu v duši."

Co podle Luboše Hrušky v současné době naší společnosti nejvíc chybí? "Dostatek lásky, úcty, pokory a tolerance. V rodinách, ale i všude ve společnosti je strašně málo přátelství, soucitu a pochopení. Čím dříve mezi námi tyto hodnoty zdomácní, tím více budeme spokojeni."

Nejmladší poutnice před kaplí bl. Maxmiliána Kolbeho

3. zastavení

Popelka, restaurace v Plzni

Na poutníky zde čeká rezervace příjemného prostředí, dobré kuchyně i blahodárny odpočinek.

4. zastavení

Bražná

"Trvalo mi dlouho, než jsem si uvědomil, že Kristus žije ve mně a já mám povinnost chovat se tak, abych ho nezklamal. Mít víru to znamená mít cíl chtít něco udělat nejen pro sebe, ale i pro druhé. To je ta pravá radost."
(B. Hruška)

Totéž se dá říci o

Antonínu Kloudovi, dlouholetém farníkovi a ministrantovi z kostela Nejsvětější Trojice na Smíchově, "dolňákovi" z košířské farnosti. S osmým křížkem "na krku" se sžívá s úsměvem a svým typickým humorem. 1. června 2002 odpoledne mu jej "pomohli nést" bývalí farníci, kteří se za ním zastavili v jeho nynějším bydlišti Bražné na Sedlčansku, aby jej s ním oslavili. U Kloudů se potvrdilo, že "srovnaliví lidé se vždycky srovnají". Jak jinak by se k nim domů a na zahradu vešel takřka plný autobus poutníků? A protože byla první, mariánská sobota v měsíci, využili jí farníci pod vedením P. Lohelia spolu s několika místními ke krátké pobožnosti u zdejší kapličky.

Kostel sv. Jana Nepomuckého, Praha 5-Košíře, konečná. Pán Bůh zaplat' všem, kteří se dokázali obětovat pro druhé a nebylo jim zatěžko najít si čas na organizaci a přípravu výletu. Díky Bohu, že si čas udělal na své farníky P. Lohelius. Poutníci ze strahovské farnosti takové štěstí neměli. Ti se museli o poslední květnové sobotě při výletu do kláštera v Plasích pro zaneprázdnění kněží strahovského kláštera obejít bez duchovního vedení.

Irena Webrová

(Citace přejaty z knihy Ireny Kastnerové "Luboš Hruška a zahrada jeho duše.")

Interview manželů Kloudových

Při návštěvě manželů Kloudových v Bražné dovolili jsme si poprosit je, jako bývalé košířské farníky aktivní ve službě zejména kostelu Nejsvětější Trojice, o několik poznámek a dojmů z jejich současného života. Dostali jsme krásný dopis, který uveřejňujeme pro celé naše farní společenství. Citujeme:

Návštěva farní obce u nás v Bražné nás velice potěšila, jenom se domníváme, že nejsme „bývalí farníci z Košíř“, ale že jimi stále jsme a také spojení je neustálé, písemné i telefonické. Spojuje nás trvalé pouto přátel, mezi kterými jsme prožili celý život, mnozí z nich nás předešli do nebeské vlasti. Jejich děti a vnuci jsou jakoby našimi příbuznými. Vzpomínky jsou trvalé a vždy živé i když věkem se někdy mění podoba, ale to nic nemění na citu a přátelství.

My se zde cítíme jako na velmi dobrém letním bytě, ale byt' byl sebelepší, musí jednou skončit a pak, dá-li nebeský Otec, se sejdem natrvalo. Z vašich radostí se i my radujeme a vaše bolesti i my cítíme a modlíme se za vás.

Jaké vzpomínky mám na ta dlouhá léta?

Semknutost farníků kolem oltáře byla příkladná.

Jednu vzpomínku za všechny. V padesátých letech vznikla otázka, sloužit půlnoční mši svatou nebo ne. V okolních farnostech se odehrávaly v kostelech výtržnosti. Na otázku, zda sloužit, odpověděla silnější část farníků ano, neboť nejsme žádné housky a půlnoční tady vždy byla, proč bychom měli dělat nějaké výjimky. Když začali smluvením výtržníci rušit půlnoční mši svatou, nevybíravým způsobem jsme je vytlačili ven a připraveným klíčem zamkli kostel a byl pokoj.

Z toho je vidět, že se pro víru vždy s pomocí Boží musí něco udělat. Vlastně ani teď to není jiné, jen si nepřátelé oblékli rukavičky a proto se musí volit jiný způsob „setkání“. Neboť „Pravda“ je jen jedna a pro ni musíme jako křesťané něco udělat.

Nyní příslušíme do mé bývalé farnosti, kde jsem se narodil a prožil mládí. Jenže farnost si představuji když

tam mám přátele, které znám a mohu také pro farnost něco udělat. Přátelé již odešli, neboť jsme jen lidé a jejich děti neznám, ani ony neznají mne, v mém věku jich žije několik, tak se vidíme při návštěvě kostela, když nejsou nemocní.

Pro kostel nemohu nic fyzicky udělat neboť je 3 km vzdálen a pro moji dvojku s odpichovačkou je to nedostupné. Do kostela nás vozí v neděli, někdy na Sv. Horu. Teď pocítuji, že by bylo dobré mít řidičák. Z tohoto důvodu je pro mne obtížné zařadit se do radostí a starostí zdejšího kostela. Prostým faktem zůstává, že člověk nemůže vstoupit dvakrát do téže vody.

Musím ale říci, že jsem opět prožil v neděli krásné chvíle Božího Těla. Průvod po náměstí ke čtyřem oltářům s hudbou, i hasiči přišli, což jsem žasnul, korouhve, nebesa – inu jako dříve.

Zde je v Bražné, malé obci, jen snad asi 8 čísel trvale obydlených a někteří chalupáři dojíždějí. Jsou zde kromě nás ze stálých obyvatel jen tři

praktikující obyvatelé pravidelně navštěvující v neděli kostel a jedna rodina chalupářů s jedním děckem. Evangelizace je velmi obtížná, rozdíl let mezi námi a dětmi je veliký a staré pařezy se asi nezazelenají.

Co bych chtěl vzkázat našim farníkům v Košířích:

Bud'te semknuti kolem oltáře a nenechte se odtrhnout od skály Petrovy, neboť je jen jedna Pravda a tou je Pán, který dal jedno evangelium, které se snaží někteří falešní proroci překroutit a vykládat jinak. A snaží se krůček za krůčkem odbourávat klanění a pocty, úctu k Eucharistii a k Panně Marii a tím zvlažnit víru až k úplnému odpadnutí od víry. Cesty těchto nepřátel jsou různé. Někteří používají východních kultů a praktik, které ve svém konci popírají víru v Trojjediného Boha.

***Přeji všem, aby tento víchr současného světa je neodtrhl od skály Petrovy.
Držte se pevně!***

Vaši Antonín a Marie Kloudovi s poděkováním za milou návštěvu

Z BLÍZKÉHO OKOLÍ (podle zprávy z archívu sester boromejek)

Stržení kříže ve Strahovské zahradě v noci dne 26.července 1952

***Znamením kříže vysvobod' nás od nepřátel našich, Bože náš.
(Communio ze svátku Svatého kříže)***

Prožíváme první hodiny po hrozné noci o níž bychom si přáli, aby byla vymazána z mysli Boží a ze stránek našich dějin.

Kříž nad Prahou! Znamení vítězství a míru nad Prahou! A nyní? Mezi námi jest ještě dosti těch, které v pokorné oddanosti klečely u paty historického kříže ve dnech jeho triumfu a největší slávy. My, boromejky, jsme dnes bezprostředními, takřka nejbližšími svědky jeho potupy. Ještě není zadostgučiněno Matce Boží za stržení mariánského sloupu a nyní tak hrozný zločin!

Aspoň několik slov o provedení potupného díla, jak nám vyprávěl strahovský zahradník:

„Několik dní před podlým činem pracovali u kříže neznámí montéři. V sobotu dne 26. července t.r. o deváté hodině večerní přišli k zahradníkovi dva montéři (milice). Čpěli alkoholem a žádali klíč od zahrady. Zahradník se zdráhal klíč vydat., ale když se legitimovali, byl nucen jim vyhovět. Pozoroval pak jejich počínání z oken svého bytu. Několik dní předtím měli u kříže připraveno elektrické vedení. Jakmile v sobotu večer přišli ke křížti, našli vedení zpřetrhané. Hrozně prý zakleli. U kříže stálo šest mužů (milice). Chybělo jim osvětlení, proto si přinesli ze Strahova reflektory. Autogenem propálili kříž na tři části. Dalo jim to hodně práce.

Asi o půl dvanácté hině v noci odešli telefonovat. ZUa chvíli přijelo vládní auto s náměstkem předsedy vlády a vedoucím SÚC Zdeňkem Fierlingerem a za jeho přítomnosti byl kříž stržen. Zaduněla strašná ránaq. V našem mateřinci se všechna okna otrásla. Zdeňk Fierlinger pak odejel, ale milice zůstala u trosk do čtyř hodin ráno. Část kříže odvezli a část zůstala ležet na zemi.“

„Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi!“

Věřím ve společenství svatých

Veliký dík Pánu za dar tohoto svatého společenství a zároveň poděkování sv. Janu Nepomuckému za jeho přímluvu u Nejsvětější Trojice. Bylo mi pomoheno z velké tísně a obav.

Dostala jsem soudní výpověď z malého bytu ve starém domě s tím, že nemám právo tam bydlet, protože dekret, který mám nový majitel neuznává. Bydlím tam 25 let bez problémů a nevěděla jsem, co počít. Právním věcem nerozumím a tak se ani vyjadřovat v této oblasti neumím. A soud se blížil.

Vzpomněla jsem si na sv. Jana Nepomuckého a na různé staropražské legendy o něm. Byl to vzdělaný kněz a právník a je o něm známo, že rád lidem pomáhal. Napsala jsem mu psaní, plné důvěry s prosbou, aby se za mne u Nejsvětější Trojice přímluvil a aby mě u soudu sám zastoupil, že právníka žádného nemám, ani peníze, abych si to mohla dovolit. Psaní jsem pak dala jako malý svítek k jeho hrobu v pražské katedrále a denně, po ranní mši jsem tam prosila o přímluvu a pomoc.

Obvodní soud rozhodl v můj prospěch. Jenže pán a právník, zastupující majitele domu se odvolali k soudu městskému. To už do toho vstoupil i můj bratr s tím, že k městskému soudu bez právníka jít nemohu, že tuto osobu vyhledá a zaplatí. U městského soudu to však nedopadlo dobře. Dbvě, tři otázky od soudkyně, která ani nečekala, až budou zodpovězeny a během několika minut bylo jednání skončeno.

Přesto jsem neztrácela důvěru, chodila děkovat za dosavadní pomoc a prosit o další, nemá-li Pán jiné záměry. Můj právník totiž řekl, že lze podat u soudu Nejvyššího ještě tak zvané dovolání. A tato instance byla na mé straně. Městský soud dostal příkaz věc znovu prošetřit. Už tam byl jiný soudce a tentokrát to dopadlo v můj prospěch. Chodila jsem děkovat a prosit dál, protože opačné straně nestačilo ani toto a podal dovolání též. Nevím, jak se mohlo stát, že toto dovolání podali o celý měsíc později než měli a tak, aniž chtěli, celý případ tím sami uzavřeli. Bůh má opravdu smysl pro humor...

Dál však děkuji a prosím o ochranu, protože lidská zloba, chamtivost a zášť nezná mezí. Ublíživání, šikanování, zastrašování a trápení všeho druhu totiž trvalo deset let, z toho jen soudy tři a půl roku.

B. Pilátová

(kontaktní adresa na vyžádání v redakci)

Radio Proglas o dovolené

Radio Proglas je rozhlasová stanice rodinného typu založená na tradičních křesťanských hodnotách. Šíří poselství evangelia a křesťanskou kulturu. Používá k tomu zejména mluvené slovo a hudbu šířenou pomocí všech zatím dostupných technických prostředků.

Radio Proglas vysílá bez rušivých komerčních reklam v poklidu a pohodě po celých 24 hodin denně. Vysílání a tvorba pořadů je možná pouze díky našim posluchačům, kteří nás podporují nejen hmotnými dary, ale také svými dopisy, připomínkami, chválou i kritikou, ale hlavně modlitbou.

Po celém území naší republiky najdete naše regionální studia v Praze, Ostravě, Olomouci a Hradci Králové.

Chcete si naladit Radio Proglas třeba na dovolené? Doma máte naladěnu jinou frekvenci nebo se Vám nedaří naladit žádnou? Chcete si nás poslechnout a nevíte jak? Zkuste to podle přiloženého rozpisu frekvencí a vyberte si místo, kde se budete o dovolené nacházet.

VKV vysílače Radia Proglas:

Svatý Hostýn	FM 90,6
Praděd	FM 93,3
Příbram-Drahlín	FM 90,6
Ještěd	FM 97,9
Uherský Brod	FM 105,7

Brno
Nové Hradky

FM 107,5
FM 107,5

Satelitní vysílání zachytitelné po celé střední Evropě:

Eurobird 1. digitálně MPEG 2 nekódováno: 28,5 stupňů východně : 12,607 MHz: 27,5 Ms/s: FEC3/4

Živé vysílání na internetu:

live.atlas.cz/proglas.asp

Těšíme se na všechny, kteří přijmou pozván í a naladí si vysílání na našich vlnách, přes satelit, pomocí kabelových rozvodů nebo na internetu.

Pěkný poslech přejí všichni pracovníci Radia Proglas

Přenosy bohoslužeb na Radiu Proglas:

Mše svatá z katolického kostela sv. Augustina v Brně každý čtvrtek a pátek v 18,00 hod.

Mše sv. ze studia Proglas každé úterý v 18,00 hod.

Mše svatá každou neděli v 9,00 hod. zpravidla z kostela sv. Augustina v Brně

Ranní chvály ve všední dny v 5,43, v sobotu a v neděli v 6,30 hod.

Večerní chvály ve všední dny v 21,30 hod., v sobotu a v neděli ve 22,10 hod.

K modlitbě růžence je možné se připojit každé pondělí a středu v 18,00 hod., v sobotu ve 20,30 hod.

www.proglas.cz

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Nemysli si, že tvá horlivost v duchovním životě utrpí škodu, jestliže dopřeješ své přirozenosti to, co nutně potřebuje“.

Lidská důstojnost je veliká. Člověk je stvořen k obrazu Božímu. Je dědicem nebeského království, milostí Boží se podílí na nadpřirozeném životě, je vnímavý pro ctnost. Aby se tím nevyvyšoval, má kromě duše i tělo s jeho slabostmi.

Čas, který věnujeme péči o tělo, není ztracený. Osel slouží svému pánu i když se pase nebo odpočívá. Podobně máme i svému tělu dopřát odpočinek, abychom mohli o to lépe pracovat.

I lidský duch se unaví. Nemůže se nepřetržitě věnovat duchovním cvičením, i kdyby snad chtěl. Nemá-li luk prasknout, nesmí zůstat stále napjatý. Stejně tak potřebují občas přerušit práci náš duch i naše tělo.

Kdo příliš mnoho dělá, neudělá nic. Unaví se a je po práci. Proto je zapotřebí mírnit pracovní zápal. Přeplníš-li lampu olejem, její světlo nezvětšíš, nýbrž uhasíš.

A proto všeho s mírou, jen to zajišťuje vytrvalost v práci.

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada:

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

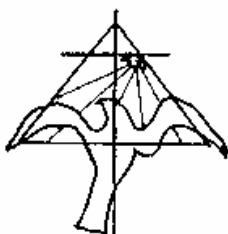
Uzavěrka:

15. každého měsíce

Náklad:

170 výtisků

Neprodejné

Září

Nová socha Madony v Košířích

Od začátku roku 1995, kdy jsem byl ustanoven pro službu v košířské farnosti, přicházeli věřící s peněžitými dary na nový oltář Panny Marie v kostele sv. Jana Nepomuckého, s kterým se počítalo v plánech architekta Čermáka. Vzhledem k liturgickým úpravám po II. vatikánském koncilu však nelze stavět nebo používat jiné oltáře v prostoru kostela, který je soustředěn na jeden hlavní oltář.. Proto bylo možné uvažovat o určitém panelu nebo fundamentu, který by posloužil k důstojnému umístění sochy Panny Marie.

Bylo třeba vyřešit dva prvky: podstavec a sochu. Během několikaletého uvažování, hledání a konzultací, jak změnit dosavadní provizorium se sochou, která byla věřícím sice milá, ale do daného prostoru se nehodila, se postupně rýsovalo řešení.

Na pomoc s radou byl pozván také sochař a jáhen Karel Stádník. Právě on přišel s nápadem, aby se zároveň s umístěním sochy spojilo umístění liturgického sedadla, které se nacházelo v nevýhodné pozici těsně u oltáře. Dále doporučil sochu svého kolegy Petra Váni z Karlíku.

Pro řešení prostoru bylo zahájeno výběrové řízení, do něhož vstoupily návrhy Ing.arch Naděždy Zachardové a Ing. arch. Jiřího Smolíka. Přednost dostal návrh architekta Smolíka, schválený příslušnou uměleckoliturgickou komisí pražského arcibiskupství.

A tak se mohlo začít s uskutečněním záměru. Na sochu byly věnovány peníze z příspěvků věřících v hodnotě 40.000,-korun.

- Bylo dosaženo trojího cíle:
1. výběru vhodné sochy Panny Marie
 2. jejího patřičného umístění do architektury kostela
 3. náležitého umístění liturgického sedadla

Odborné hledisko ponechme dvěma hlavním autorům díla: architektu Ing. Jiřímu Smolíkovi a sochaři Petru Vánovi. Zatím však přinášíme příspěvek pana architekta. Doufáme, že stanovisko pana sochaře uvedeme v příštím farním listu na měsíc říjen, protože jsme jej zatím nemohli telefonicky zastihnout.

Naše farní společenství bude mít příležitost prožít žehnání nové sochy na začátku nedělní mše sv. 6 .října den před památkou Panny Marie Růžencové.

Touto cestou bych rád vyjádřil co nejsrdečnější poděkování všem tvůrcům a dárcům, kteří přispěli ke zrodu tohoto díla ke cti Bohorodičky Panny Marie a k zvelebení kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích.

Jak se zrodil váš nápad pro umístění sochy P. Marie?

Socha měla být umístěna do hotového, z architektonického hlediska definovaného, prostoru chrámové lodi. Do této skvělé původní kompozice arch. Čermáka prakticky nelze nic přidat nebo něco předělat, všechny úpravy nebo doplňky jsou okamžitě poznat. Když jsme s otcem Lohelem poprvé probírali aspekty zadání k návrhu, jako důležitá se jevila i nutnost definitivního vyřešení a umístění *sedes*, čili sedátek pro kněze a pomocníky. Jak jsme dohledali ve starých návrzích z archívu, původně toto sezení bylo umístěno uprostřed na ose chrámu, před obětním stolem. Toto umístění však z dnešního úhlu pohledu není vhodné. Po stranách stolu též není potřebná prostorová dimenze a rovněž dnešní tendence chtějí kněze blíže ke shromáždění věřících. Bylo tedy jasné, že *sedes* je třeba umístit před presbytář, do místa před pravou část „chrámové opony“. Průchod (prostup zdí se stříškou) od sakristie nebyl již léta užíván a byl ze zadní části zakryt závěsem. Nápad úpravy této části byl nasnadě. Pozadí z bílých kanelur za sedátkem kněze se „vyčistí“ a sjednotí a Panna Maria dostane po hlavním oltáři to nejhodnotnější místo, které si bezesporu zaslouží. Dále bylo jen třeba návrh pečlivě prověřit počítačovým prostorovým modelem, zákresem do fotografie a dále pak dopracovat detailní projekt k technickému a tvarovému řešení.

V čem vidíte hlavní přednosti tohoto řešení?

Socha Panny Marie se dostala do nejlepší možné pozice, je krásně viditelná ze všech míst chrámu. Jsme rádi, že pan sochař Váňa nakonec zvolil tuto okrovo-běžovou úpravu sochy – na bílém pozadí se velmi dobře vyjímá. Její umístění není záměrně voleno na ose pilíře, je posunuta více vpravo, naopak uvažované *sedes* bude od osy posunuto více doleva. Je to důležité, tyto dvě kompozice by spolu neměly v pohledu souviset.

Zároveň tím bylo upraveno místo nevyužívaného průchodu, stěna s kanelurami se sjednotila a sochu tím dobře vyzdvihuje – v principu je dostatečným protipólem protější kazatelny.

Jak hodnotíte realizaci návrhu?

Bezesporu kladně, prováděcí firma se s projektovým řešením dobře vypořádala. Největší strach jsme měli z toho, že se po zazdění původního otvoru nepodaří čistě navázat na kanelurování stěny. Jedině při silném bočním světle a pozorném pohledu by se daly najít drobné nepřesnosti, které by se daly dodavateli vytknout, v principu však odvedl dobrou práci. Považovali bychom rovněž za přínosné, aby se v budoucnu ještě našly finanční zdroje na osazení speciálního reflektoru s přesně nastavitelnou hloubkou dosvitu. Ten by soše rozjasnil kontury, zároveň by však na stěně pozadí nevytvářel světelný kužel s vrženým stínem. Celé řešení bude samozřejmě jako celek dokončeno až po realizaci atypického návrhu *sedes* a nové vestavěné skleněné skříň v nice po průchodu směrem od zakristie.

Ing.arch. Jiří Smolík, Ing.arch. Zdeněk Rychtařík, VYŠEHRAD atelier

Liturgický kalendář

Září 2002

1. neděle	22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
3. úterý	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
6. pátek	první pátek v měsíci -zasvěcení Nejsvětějšímu srdci Páně
7. sobota	první sobota v měsíci - zasvěcení Panně Marii
8. neděle	23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
13. pátek	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. sobota	Svátek Povýšení svatého kříže
15. neděle	24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
16. pondělí	Památka sv. Ludmily, mučednice
20. pátek	Památka sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů mučedníků
21. sobota	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
22. neděle	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
26. čtvrtek	Sv.Kosmy a Damiána, mučedníků
27. pátek	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. sobota	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. neděle	26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
30. pondělí	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Informace z farního života

- **Společenství starších farníků** bude pokračovat po letní přestávce vždy ve středu po večerní mši sv. v domečku u kostela Nejsvětější Trojice počínaje **středou 4. září**. Program bude ještě upřesněn.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltářní se uskuteční ve dnech 14.-17. září v kostele Nejsvětější Trojice** vždy od 16,30 .do 17,30 hod. s následnou mší sv. Z těchto důvodů nebude sobotní mše sv. 14.září v kostele sv. Jana Nepomuckého.
- **Farní táborák** na začátku školního roku bude v sobotu **14. září od 18,30 hod. u kostela sv. Jana Nepomuckého**. Srdečně zveme nejen rodiče s dětmi, ale všechny farníky a hosty různého náboženského přesvědčení. Program bude jako obvykle k osvěžení duše i těla.
- **Farní zájezd** se uskuteční **v sobotu 21.září do kláštera bratří Řádu nejmenších bratří sv. Františka z Pauly** - paulánů na Vranově u Brna a na poutní mariánské místo Křtiny u Brna. Odjezd účastníků se předpokládá v 6,30 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Oběd bude zajištěn ve Křtinách. Předpokládaná doba návratu je ve 20,00 hod. Zájemci se mohou co nejdříve závazně zapsat v sakristiích obou kostelů.
- **Malá poutní slavnost v kapli sv. Václava u kostela sv. Jana Nepomuckého** v Košířích bude spojena s večerním slavením Eucharistie **v sobotu 28.září v 17,30 hod.** Po bohoslužbě jsou všichni účastníci srdečně zváni na krátké posezení a pohoštění do farního sálu nad kaplí nebo za příhodného počasí na louku před kostelem.

Předběžná informace o cíli podzimního farního zájezdu

Prvotní „společnost chudých poustevníků“, z níž později vznikl **Řád nejmenších bratří (OM)**, se zrodila z hnutí kalábrijského poustevníka Františka z Pauly (1416-1507) a dosáhla diecézního schválení někdy kolem roku 1452, kdy arcibiskup z Cosenzy povolil stavbu malé oratoře, zasvěcené s v. Františku z Assisi, a přilehlého dormitáře v horách nad Paolou v Itálii a schválil první statuta.

Řád působí kromě Itálie ve Španělsku, USA, Brazílii, Kolumbii, Mexiku a na Filipínách. Vranovský konvent byl založen z Francie v roce 1633. Dům byl tenkrát zapsán do česko-německé provincie. Dlouholeté působení vranovské komunity, v provincii největší, ukončil císař Josef II., který konvent roku 1784 zrušil, stejně jako další v Praze, Nové Bystrici, Tachově, Brtnici a Nové Pace. Minimové, jak se pulánům také říká, se na Vranov vrátili 30. srpna 1992. Přišli z Pauly, rodného města sv. Františka.

V čele řádu stojí generální korektor se sídlem v Římě. Řád je rozdělen na provincie a provincie na konventy. Konvent na Vranově u Brna podléhá přímo generálnímu domu.

Nejmenší bratři - kněží i bratři nekněží - se snaží všemi způsoby, svědectvím vlastního života i horlivým apoštolátem, zvěstovat všem lidem „evangelium pokání“ a být při tom věrni duchu svého zakladatele, jenž byl „člověkem přísného života, plně oddaným rozjímání“ a „světlem k osvícení kajících“. Chtějí tedy, aby mezi Božím lidem znovu zazněla radostná výzva: „Přinášejte plody hodné pokání!“ Plody, spočívající ve smíření s Bohem, se sebou samým, s druhými a s celým stvořením. Tento program, který zanechal sv. František, zachycují konstitute: „Řád si stanovuje přinášet zvláštní a každodenní svědectví evangelijního pokání, a to postním životem, úplným obrácením se k Bohu, osobní účastí na Kristově oběti a poukázáním na evangelijní hodnoty zřeknutí se světa, nadřazenosti ducha nad hmotou a nutnosti pokání, které obnáší skutky lásky, lásku k modlitbě a tělesnou askezi.“ Spolu se svým zakladatelem, který se v raném dětství rozhodl pro poustevnický život, chtějí pauláni navrátit sobě samým i druhým schopnost žasnout a radovat se nad krásou přírody.

Řeholní šat je z černé látky, dvoudílný. Hábit je přepásán cingulem stejné barvy. Škapulíř je spojen s kapucí v jeden celek a jeho délka je po kolena. Vždy se nosí pod cingulem.

Slovníček méně známých výrazů:

<i>dormitář</i>	místnost určená k nočnímu odpočinku řeholníků
<i>oratoř</i>	místnost určená k modlitbě
<i>konvent</i>	1. shromáždění členů kláštera 2. část kláštera (budova) obývaná řeholníky. Obvykle v ní není byt představeného.
<i>cingulum</i>	1. šňůra nebo pás látky, kterou je při liturgických úkonech přepásaná alba 2. pás látky, který jednak přepásává kleriku nebo hábit, jednak zdvojený visí po straně, je součástí mimoliturgického oblečení diecézních kleriků a některých řeholníků, řeholníci mnišských řádů a některé řeholnice přepásávají hábit šňůrou, na které je často zavěšen růženec, nebo řemen.
<i>škapulíř</i>	součást hábitu jak mužského, tak ženského. Pruh látky s otvorem na hlavu, splývající na hábitu vpředu i vzadu obvykle až ke kotníkům. U některých řádů bývá přepásán cingulem, u jiných je volné nad cingulem.

P. Lohelius

Použitá literatura:

Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1997
E.G.Šidlovský: Svět liturgie, slovník základní církevní terminologie, Strahov 1991.

Kostel sv. Jana Nepomuckého v době po vysvěcení

Stavba kostela byla v době války dovedena do sice provizorní, ale plně funkční, podoby a kostel byl dne 17. května 1942 vysvěcen. V této podobě kostel zůstal až do konce války. Mše svaté zde pravidelně, v pátek a dvakrát v neděli, sloužil premonstrát P. Prokop Pittermann.

Doba okupace minula. Při náletu na barikádu za revoluce v květnu 1945 byla rozbита většina okenních tabulí na severní straně a také byla poškozena na této straně omítka. V době revoluce byla v kostele uložena těla zahynulých a pak předána k pohřbení.

Rozvinutí činnosti stavebního spolku bylo váhavé. Hlavní organizátor P. Chlumský začal churavět, někteří členové výboru byli jinak zaneprázdněni a tak se první poválečná schůze spolku konala až 3. listopadu 1945. Jméno spolku se octlo od 1. října 1945 na vázaném vkladu. Ale sotva by se v době poválečného nedostatku pořídilo něco podstatného. Znovu bylo potřeba prosit dřívější dárce o pomoc. Z jejich příspěvků byla zasklena okna, dobudovány schody do věže, zakoupen posuvný žebřík a postavena část opěrné zdi u věže ze severní strany. Bylo vybudováno definitivní elektrické připojení kostela na síť. Dobrovolnou prací bylo upraveno okolí kostela.

Hlavní pozornost byla stále soustředěna na dobudování hlavního oltáře a práce na něm kračovaly.

Po únoru 1948 nastal útlak církve. Nezačal sice s celou silou ihned, ale postupně zesiloval a trval velmi dlouho.

Dne 28. dubna roku 1948 navštívil kostel arcibiskup Beran a udílel svátost biřmování. Zanedlouho, 23. května, se tu zastavil pohřební průvod vyprovázející P. Václava Chlumského na poslední cestě. Se zesnulým se tu rozloučil předseda spolku prof. Antonín Novák.

Po únoru 1948 získal náš kostel mobiliář za zabraných kostelů, nejvíce ze seminárního kostela sv. Vojtěcha, postranní oltáře, koberce, křížovou cestu. Na choru u hlavního oltáře byly umístěny varhany od Sedých sester z Bartolomějské ulice, pak spolek koupil jiné varhany z Joanea (Sedí bratři v Salmovské ulici), které byly instalovány na galerii vzadu.

Pak činnost spolku vlivem útlaku upadala. Předseda prof. Novák byl přeložen mimo Prahu a později z Prahy vystěhován. Ale do kostelního spolku přišli po válce noví členové, jedním z nich je autor zprávy, z níž čerpáme, Josef Krušina, a ti pak vedli další práce. V červnu 1949 odešel P. Prokop, duchovní správci se střídali. Pak bylo nejdříve zakázáno konat sbírky pro stavbu kostela a nakonec rozhodnutím ministerstva vnitra byly zrušeny všechny menší spolky a jejich činnost přešla pod Katolickou charitu, ta později, po jistých průtazích, zaplatila účet za oltářní stůl. Košířský kostelní spolek ukončil svou činnost v únoru 1952.

Přesto všechno byla práce spojená s vybudováním hlavního oltáře dovedena do konce. Reliéf v carrarském mramoru provedl akad. sochař Wielgus. Na epištolní straně je znázorněna postava sv. Jana podávajícího Tělo Páně královně Žofii s dobovým gotickým pozadím. Na evangelijní straně sv. Anežka Česká, s románskou výzdobou kruhových oken v pozadí, rozdává chléb pozemský. Střed mezi těmito dvěma výjevy vyplňuje Karlův most s Novoměstskými a Malostranskými věžemi. Uprostřed - snad znázorněno místo svržení světce do Vltavy - je umístěn svatostánek. Mřížované dveře svatostánku připomínají mřížku zpovědnice.

Hlavní oltář byl posvěcen dne 29. září 1953. Svěcení provedl P. Dvořák. Plocha nad oltářem byla vyzdobena na náklad arch. Čermáka.

Svatostánek byl pořízen později. Arch. Čermák opatřil pancéřovou skříň a potřebné zlato opatřil ještě P. Chlumský a přes válku bylo zazděno u prof. Nováka.

Dobrovolní pracovníci pak provedli úklid prostoru hlavního vchodu a přilehlé kaple, byla položena podlaha a bylo vymalováno. Zároveň byla upravena zpovědní místnost. V hlavním vchodu byly osazeny nové dveře.

Zároveň s vysvěcením hlavního oltáře byla zasazena pamětní deska P. V. Chlumskému. Zpráva o výstavbě kostela, kterou sepsal Josef Krušina, touto událostí končí. Z této zprávy a z rukopisných doplňků k ní, stále čerpáme. Je tam obsažena i vzpomínka na P. Chlumského.

Okénko víry

Počínaje tímto číslem farního listu budeme uvádět úryvky z knížky Františka Štveráka: Malý katechismus v číslech od 1 do 10. Knižka je sice ze starší doby, ale její obsah je trvale platný.

Úvod:

Již malé dítě počítá do deseti. Počítejme tedy i my spolu, malé i velké děti matky Církve. Pravdy pod číslicemi uvedené nás učí, co máme konat, abychom sloužili Bohu a dosáhli věčné spásy.

Co nám říká číslice JEDNA.

1 je Bůh

1 pravá víra katolická

1 pravá Kristova Církev, jež se uskutečňuje v Církvi katolické

1 hlava Církve - svatý Otec v Římě

1 osoba v Kristu Pánu - Spasiteli

1 oběť Nového Zákona: mše svatá

jednou (alespoň) za rok má povinnost se zpovídat každý, jehož svědomí je zatíženo smrtelným hříchem.

Prázdninový pobyt v Bernarticích

Jako obvykle tak i letošní rok naše společenství mládeže jelo společně na týden na prázdniny. A jak bylo v posledních letech zvykem - na kolech.. Ttaké letošní dovolená se nesla ve stejném duchu. Trochu smutné na tom bylo jen to, že už nás nebylo tolik, ale to jsme si vynahradili.

Z Prahy jsme odjížděli pouze P. Lohel, Václav D. a Jarda D. Jeli jsme vlakem do Tábora, odkud jsme pokračovali na kolech do Bernartic. A jelikož nás jelo tak poskrovnu, vzali jsme to přes Kozí Hrádek, kde jsme zjistili, že se dá „udělat“ v potoce i na kole. Tím šťastným byl Jarda D. Po příjezdu do Bernartic a po zdárném nalezení fary, místními označované za zámek, na nás tři už čekala Veronika H. i místní páter František. Po prohlídce „zámku“, jsme byli velice uchvázeni vybaveností, hlavně po sportovní stránce. Nalézal se tu stolní tenis, košíková na jeden koš, hra „Člověče nezlob se“, kterou jsme hráli každý večer pro omládnutí ducha a v neposlední řadě kulečnickový stůl na karambol. Z okna nás také lákal místní rybník, který jsme ještě téhož dne vyzkoušeli. V Bernarticích senarodila doktorka Kálalová, která se snažila o dobré vztahy mezi Araby a Evropany. Na konec prvního dne se k naší skupince připojil Václav P. s Liduškou. Večery nám zpříjemňoval hrou na kytaru samozřejmě P. Lohel.

Druhého dne jsme si naplánovali pěkný okruh k Vltavě. Jelikož Václav P. ani Liduška neměli kolo, tak jsme je nechávali vlastnímu osudu. Vrátil se však k naší cestě podél Vltavy. Rozhodli jsme se, že vyzkoušíme naše kola v terénu a kus naší jízdy šel tedy podél Vltavy, ale po turistické značce. Zde si Veronika postěžovala, že sice pilně trénovala, ale přelézat padlé stromy a prodírat se téměř neprostupnými křovinami a k tomu s kolem, prostě nestihla. Jedinou útěchou jí zůstával fakt, že jsme si dali osvěžující koupel, přečetli krásnou povídku, kochali se krásou vltavského údolí a cesta nebyla tak dlouhá. Při takovémto cestování nebylo ani divu, že se objevila prasklá duše P. Lohela. Naštěstí byla natolik málo děravá, že s ní dojel zpět do Bernartic, kde mu ji rychle zalepili bratři Drábíci. Na večer pak přijela i Terežka H., která úspěšně udělala zkoušku a mohla se k nám připojit. Po tomto výletě se již Veronika neptala raději kam poputujeme v předtuše další šilenosti, kterou by nebyla schopna zvládnout. Což se pak ukázalo jako oprávněné.

Třetí den nás opustila hned ráno Liduška kvůli práci, ale tím jsme se dlouho netrápili a prosadili, tedy bratři Drábíci, výlet na Borkovická blata. Měl to být asi tak čtyřicet kilometrůvý výlet. Jeli jsme přes zříceninu Dobronice u Bechyně a pak dál na blata. Cestou jsme narazili na menší hřiště, kde jsme si hned zahráli s místními kluky fotbal. Jako každý rok, tak i nyní nám přibyl další skalp za vítězství. Za další vesnicí jsme poobědvali na námi vytvořeném ohničku opečený dobrý točeňák a pokračovali v jízdě. Po příjezdu do Sudoměřic se však zjistilo, že vytoužená blata jsou ještě asi dvacet kilometrů,

což by znamenalo ujet celkem kolem osmdesáti kilometrů. Nakonec se to jelo. Celá cesta nebyla až tak hornatá, spíše rovinatá a tak únava nebyla velká. Na blatech nás čekalo další nemilé překvapení a to, že tam

chyběl výklad psaný na papíře. A tak jsme se „jen“ tiše kochali Borkovickými blaty a okolní krajinou. Cestou zpět jsme navštívili překrásné město Bechyni. Z Bechyně nás zastihla silná bouře a tak jsme dojížděli úplně promočení. Při tom se Vaškovi D. povedl mistrovský vtip, kdy dojel P. Lohela, který si myslel, že jede úplně sám a poklidným hlasem mu oznamoval blížící se Bernartice. P.Lohel se tak lekl, že se na okamžik viděl již v nebesích, pak strhnul kolo doprostřed silnice a až po chvíli se uklidnil. Na faře byl tou dobou Václav P. a pilně připravoval čaj a následně i večeři.

Čtvrtý den jsme si udělali rozhodně volnější. Dopoledne jsme si dali turnaj v ping pongu a odpoledne jsme pěšky navštívili poutní místo sv. Rozárky.

Pátý den jsme jeli navštívit Milevsko. Cestou jsme se zastavili v krásné vesnici Sepekov, kde jsme se setkali s posledními účastníky naší dovolené s Pavlem K. a Vítkem B. a společně jsme prohlédli místo krátkého působení našeho pátera. Kostel Navštívení Panny Marie byl krásně opraven a zbývá již jen opravit ambity. Poté jsme ochutnali místní dobroty a pokračovali jsme do Milevska. V Milevsku jsme byli vlídně přijati páterem Jakubem Berkou a po delším rozhovoru jsme mu začali dávat rady na využití znovu vytvářeného kláštera. V podvečer jsme se vrátili do Bernartic, kde jsme si ještě zahráli další fotbalový zápas s místními.

Šestý den nás opustil P. Lohel, ale přes tuto velkou ztrátu jsme se jeli podívat do Písku. Někteří na kole, jiní v autě. V Písku, kde jak známo se nachází nejstarší kamenný most ve střední Evropě, jsme pokračovali ve sportovním duchu a dali jsme si turnaj v minigolfu a po přesunutí na vhodné místo volejbal. Po navrácení na faru jsme dovršili herní den hrou „Člověče nezlob se.“

Sedmý den už jsme zvládli jen mši svatou v místním kostele zasvěceném sv. Martinovi a po obědě se všichni účastníci rozjeli domů ,či na další prázdninové akce. Celkově jsme ujeli asi dvěstěosmdesát kilometrů a musím přiznat, že to byl další překrásně strávený týden plný humoru a krásných výletů.

J.D.

Výlet za Ondřejem do kláštera

O jedné prázdninové neděli, přesně 21.července, jsme se po mši sv. vypravili v počtu osmi mládežníků **za Ondřejem Františkem Čapkem do kláštera františkánů v Prusincích u Plzně.** Chtěli jsme poznat prostředí , kde náš Ondřej prožil svůj roční přednoviciát a zároveň civilní službu.

První auto dorazilo do malebné vesničky na kopečku, kterou tvoří pouze 4 objekty , a to kostel, klášter (bývalá fara dominikánů), škola a dům (bývalá kaplanka), přesně před polednem. Proto jsme se mohli připojit k modlitbě breviáře a díky v kapli. Potom jsme již byli pozváni k obědu, při kterém se otec Šebestián chtěl dovědět něco o našem společenství mládeže a o jeho době trvání. Když jsem odpověděl, že se scházíme již asi 10 let, prohodil něco v tom smyslu , že jsme již „zasloužili důchodci“. V polovině oběda pak dorazilo i druhé auto řízené Vítkem. To se v ten den, ač vždy vyjíždělo první, vždycky někam zatoulalo. Tady patří pochvala našemu řidiči Pavlovi. Po chutném obědě jsme ještě dále povídali a diskutovali. Otec Šebestián měl tu čest, že seděl vedle Vítku B. a Honzíka, a tak se po nějaké době trefně ozval s otázkou, kolik času ve společenství zaujímají otázky finanční a ekonomické.

Aby nezůstalo jen u těchto tradičních témat, tak jsem se za vás, milí farníci, zeptal Ondřeje co mu tento rok postulátu v klášteře přinesl. A Ondřej, který vás všechny zdraví a zároveň děkuje za podporu, se kterou se setkává při svých návštěvách v košířské farnosti, ochotně odpověděl.

„Po praktické stránce jsem se naučil základy některých řemesel /zedničinu, truhlářinu, elektrikařinu atd.).

Po psychosociální stránce jsem byl po patnácti letech venku ze školy. Po pěti letech jsem neměl za nic zodpovědnost. Tedy podřízen všem. To mě naučilo vidět věci z jiné stránky. Přestal jsem klást takový důraz na intelekt a kulturu, akcent se více přenesl na vztahy a vytrvalost v práci. Poznal jsem tu veliké množství lidí a naučil jsem se daleko lépe chápat postoje, jednání a city druhých lidí.

V duchovním hledisku mi pak padlo hodně iluzí. Tento rok znamenal kromě 14tého roku, kdy jsem konvertoval, největší posun v chápání víry a Boha. Naučil jsem se tu více modlit a více poznal sám sebe.“

Pak se již někteří obyvatelé

klášteře museli rozloučit a odjet, či přímo odřčtet na motocyklu o objemu 650 ccm, což byl případ otce Šebestiána. Celkově tu letos tvořili komunitu tři (resp.dva kandidáti), tři mniši a jeden kněz, zmíněný otec Šebestián. Ondřej nás pak provedl celým klášteřem, nevynechal ani vlastní celu, kde byla pouze menší skříň, židle, stůl a nade dveřmi lůžko. Dům je vkusně, funkčně a prostě zrekonstruován. Moc se nám líbil a někteří tam chtěli i zůstat. Před odjezdem nám Ondřej ještě ukázal kostel, kde v tu neděli bylo nebývale plno. Z obvyklých čtyř přišlo asi 15 lidí. Pak již přišlo loučení s přáním zdaru do noviciátu, který Ondřej začíná 1.září v Moravské Třebové.

Další naší zastávkou byly **Konstantinovy lázně**, kde jsme my tři synové chtěli pozdravit tatínka, tedy našeho pana varhaníka. Cestou jsme pozorovali následky vichřice, jež před námi nadělala pěknou spoušť. A tak jsme cestou museli podjíždět spadlý strom přes silnici. Kdybychom cestovali větším automobilem nebo autobusem, tak bychom v tomto úseku měli smůlu. Výhodou bylo, že jsme se po příjezdu do lázní mohli pěkně zkoulovat spadlými kroupami. Pak nás všechny tatínek pozval do svého pokoje a později jsme si šli prohlédnout lázně. Neopomněli jsme všichni ochutnat z pramene přírodní železité hydrogenouhličitanosodnohořečnaté hypotonické kyselky. Ne všichni jí však přišli na chuť. Někteří si ji však nabrali i domů. (a tam ji mají doposud). Pak už pana varhaníka, kterému zdejší klima prospělo, čekalo tu neděli již druhé varháníčení. Odvezli jsme ho do Bezručic, kde jsme si prohlédli kostel a vyslechli jednu stařenku, která si pochvalovala nynější hraní.

Předposlední zastávkou byl **klášter trapistů v Novém Dvoře**, který jsme našli v lesích na místě bývalého barokního hospodářského dvora, který původně patřil k premonstrátskému klášteru Teplá a z něhož se podařilo zachránit jen část. Viděli jsme zde moderní prosklenou přístavbu a rozestavěný kostel, který navrhl londýnský minimalista John Pawson. Areál klášteře jsme si prohlédli pouze zvenku. Řeholníci různých národností, kteří si vybrali jednu z nejtvrděších řeholí, se do klášteře nastěhovali až v dalším měsíci po naší návštěvě, a tak jediný člověk, s kterým jsme na staveništi mohli mluvit, a to pouze rusky, byl mladý dělník z Litvy.

Poslední tečkou za naším zdařilým výletem pak byla **večeře v Krušovicích**.

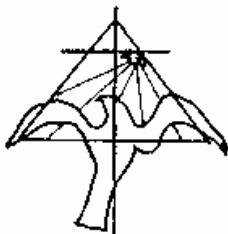
V.P.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné

10
říjen
2002

Košířský farní list

Říjen

Růženec v rodině

Znám jednu rodinu. Žije v Praze. Rodičům Pán požehnal šesti dětmi. Nikdy neměli televizi. Neodmyslitelnou součástí jejich rodinného života je modlitba. Pevné místo společných modliteb zaujímá breviář a růženec.

Pán obdařil tuto rodinu dvojím povoláním k řeholnímu životu.

Mnozí naši současníci něco takového těžko pochopí. Možná si dokonce o nich pomyslí, že se ani nehodí do normálního moderního světa, že jde o nějaké zvláštní exoty, kteří nechápu život.

Snad bychom v této souvislosti mohli připomenout slova sv. apoštola Pavla z 1. listu Korintánům: „My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který vychází z Boha. Tak můžeme poznat, co všechno nám Bůh dal darem. A o tom také mluvíme - ne ovšem slovy, kterými učí lidská moudrost, ale tak, jak tomu učí Duch, takže nauku pocházející od Ducha také vyjadřujeme řečí od něho vnuknutou. Ovšem člověk se schopnostmi pouze přirozenými nepřijímá ty pravdy, které pocházejí od Božího Ducha. Zdají se mu hloupé a nemůže je pochopit, protože ty věci se dají posoudit jen s pomocí Ducha. Ale člověk produchovnílý může vynést úsudek o všem, sám však nepodléhá úsudku nikoho. Neboť kdo poznal myšlenky Páně tak, že by ho mohl poučovat? Avšak naše myšlenky jsou myšlenky Kristovy.“ (1. Kor 2,12-16).

Tento Pavlův text nemá posloužit jen jako obranný štít vůči nepochopení pro věřící rodinu, která se místo časté konzumace televizních pořadů pravidelně modlí. Může nám však také pomoci ve snaze **proniknout do smyslu modlitby posvátného růžence**.

Celkem patnáct tajemství zastupuje stejný počet událostí ze života Pána Ježíše a Matky Boží Panny Marie. Musíme pokorně přiznat, že na pochopení těchto skutečností naše přirozené schopnosti nestačí. Necháme-li se však podle apoštolovy rady vést Božím Duchem, otevře se pro nás jedinečná příležitost poznávat myšlenky Páně, jinak řečeno, vyladit své myšlení a srdce na nejvrcholnější skutečnost, která rozhoduje také o našich jednotlivých životech. Rozjímáním jsme vtahováni do posvátného děje, který se nás bytostně týká, v němž je místo pro každého z nás, kde se v blízkosti Krista pro nás narozeného, poníženého a oslaveného učíme s pomocí Matky Boží jasněji pronikat k Bohu, k sobě samým, k ostatním lidem i k celému stvoření. Nevnímáme jen to, co se s námi děje, ale proč se tak děje. Tím se má posílit naše víra, naděje a láska.

Mohli bychom zde citovat nejrůznější výroky papežů, jimiž se modlitba posvátného růžence velmi naléhavě doporučuje zvláště v rodinném a farním společenství.

Mám jeden sen, v němž se všechny katolické rodiny modlí růženec každý den podle týdenního rytmu: v pondělí radostný, v úterý bolestný, ve středu slavný, ve čtvrtek radostný, v pátek bolestný a v sobotu a v neděli slavný. Ve slabší období tohoto snu se rodina modlí růženec alespoň o nedělích a zasvěcených svátcích nebo v pátek, v době adventní a postní. Jistě by se nabízely i jiné varianty růžencové modlitby. Doufám, že alespoň část tohoto snu je skutečností

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Říjen 2002

1. úterý	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny
2. středa	Památka svatých andělů strážných
4. pátek	Památka sv. Františka z Assisi, první pátek v měsíci →
6. neděle	27. neděle v mezidobí
7. pondělí	Památka Panny Marie Růžencové
12. sobota	Sv. Radima, biskupa
13. neděle	28. neděle v mezidobí
15. úterý	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. středa	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE JANA PAVLA II.
17. čtvrtek	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. pátek	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
20. neděle	29. neděle v mezidobí
24. čtvrtek	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26. neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
28. pondělí	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. čtvrtek	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

- **V neděli 6. října bude slavnostně požehnána nová socha Madony v kostele sv. Jana Nepomuckého.** Tento obřad bude součástí pravidelné nedělní bohoslužby, která začíná v 9,00 hod. Všichni farníci a hosté jsou pak srdečně zváni do farního sálu na malé pohoštění.
- **Generální podzimní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a jeho okolí se koná v sobotu 12. října od 8,00 hod. do oběda.** Pomoc při úklidu je očekávána především od mladších zdatných farníků.
- **Katecheze dospělých a společenství mladých farníků** bude pokračovat **v sobotu 12. října** po večerních bohoslužbách.
- **Výlet mládeže do Dobříše** s prohlídkou zámeckého parku a nového farního centra, s následnou menší túrou do Mníšku pod Brdy se uskuteční **v sobotu 19. října**. Sraz v 8,20 na autobusovém nádraží Na knížecí, nástupiště č. 19 v ulici Ostrovského. Odjezd autobusu je v 8,40. Srdečně zveme všechnu mládež z farnosti.

Dopis tvůrce sochy Pany Marie pro kostel sv. Jana Nepomuckého

Děkuji za možnost napsat několik slov o soše Panny Marie, kterou jsem vymodeloval a která našla místo ve Vašem kostele.

Před čtyřmi roky jsem byl požádán farním společenstvím v Mrtníku u Hořovic, abych pro ně zhotovil sochu Madony na místo původní dřevěné plastiky, která byla ukradena. Byl to smutný pohled na prázdnou zlacenou schránku uprostřed oltáře. Jako dokumentace původní sochy zůstala jen malá fotografie. Uvědomil jsem si na tomto místě v malém gotickém kostelíku, kolik vzpomínek je doslova naakumulováno v prostoru, kde socha stála.

Začal jsem modelovat postavu Madony s Ježíškem a měl před očima prázdné místo na oltáři. Uvědomoval jsem si, že nemohu vytvářet zpodobení Panny Marie, to není a nemůže být portrét, ale mohu vytvořit tvary, které povedou pozornost, budou klíčem k otevírání cesty, která vede k vnitřním vzpomínkám, rozjímání a myšlenkám o osobě matky Ježíše. Nechtěl jsem postavit lidem, kteří hledí na sochu, před oči tvary, které budou na sebe strhávat pozornost svou originalitou nebo překvapivostí, uzavíral bych tím cestu. Snažil jsem se shromáždit tvary dobře známé, které vedou pozornost za tuto sochu k vnímání osoby Panny Marie.

Sochu jsem dokončil a odlil. Z technických důvodů byl jako materiál zvolen plněný laminát a to z důvodů hmotnosti sochy i pro možnost nanesení polychromie a zlacení. Z formy jsem odlil dva totožné odlitky. Jeden z odlitků byl dokončen v barevné polychromii - má vděčnost v tomto případě patří sochaři panu Karlu Stádníkovi, který vytvořil i dvě zlacené korunky - pro kostel v Mrtníku. Socha byla posvěcena panem biskupem Liškou jedné krásné podzimní neděle. Druhý odlitek jsem si ponechal pro sebe v ateliéru.

Tuto sochu jsem měl v ateliéru na očích a stala se i pro mne a mou rodinu malými vrátky, kterými vstupuje pozornost po cestě sochařských tvarů k zamýšlení a rozjímání o osobě Panny Marie. Pater Lohelius mne pozval do Vašeho projektu na doplnění interiéru kostela sv. Jana Nepomuckého o sochu Madony. Myslím, že architektonické řešení umístění sochy je velice zdařilé. Po dohodě s architektem jsem na povrch plastiky nanesl polychromii, která imituje barvu kamene-opuky.

Děkuji za pozvání na žehnání této sochy v neděli 6. října.

sochař Petr Váňa

V Karlíku 18. září 2002

Okénko víry

Pokračujeme v uvedení úryvků z knížky Františka Štveráka: Malý katechismus v číslech od 1 do 10. Na řadě je číslo **DVĚ**.

2 prameny víry:

1. Písmo svaté.
2. Ústní podání (tradice).

2 části Písma svatého:

1. Starý Zákon (zjevení před Kristem -45 knih).
2. Nový Zákon (zjevení po Kristu - 27 knih).

2 přirozenosti v Kristu Pánu:

1. božská.
2. lidská.

2 výbavy má člověk:

1. lidské tělo.
2. nesmrtelnou duši.

2 oběti se přinášely ve St. Zákoně:

1. krvavé.
2. nekrvavé.

Dvojí jsou přikázání:

1. Zákon Boží daný všem lidem pro všechny časy - desatero.
2. Patero přikázání církevních, jakožto základních požadavků křesťanského života.

Dvojí je milost Boží:

1. posvěcující,
2. pomáhající.

2 svátosti mrtvých:

1. křest,
2. pokání.

Dvojí lítost nadpřirozená:

1. dokonalá,
2. nedokonalá.

Dvojí odpustky:

1. plnomocné (prominutí všech trestů za hříchy již odpuštěné),
2. neplnomocné (prominutí větší nebo menší části trestů za hříchy již odpuštěné).

2 druhy hříchů:

1. smrtelné (těžké),
2. všední (lehké).

Dvojí překážky manželství stanovila Církev:

1. Překážky, manželský svazek úplně vylučující (bližší stupně pokrevního příbuzenství a různost náboženství).
2. překážky, které činí manželský svazek nedovoleným (různost vyznání).

2 hlavní přikázání:

1. Miluj Pána Boha svého z celého srdce svého, z celé duše své, z celé mysli své!
2. Miluj bližního svého jako sebe

samého!

Dvojí soud čeká každého:

1. soukromý (ihned po smrti),
2. obecný (na konci světa).

2 hlavní části církevního roku:

1. doba vánoční,
2. doba velikonoční.

2 doby zakazují hlučné svatební veselí:

Advent a půst.

FARNÍ PUTOVÁNÍ

V sobotu 21. září 2002 vykonali košířští farníci, vedení svým farářem P. Lohelem, Th.D., další z mariánských poutí. Putování zorganizoval a zajistil (jako obvykle perfektně) Václav Plíšek. Tentokrát odjžděli poutníci připraveni na hlavní cíl své pouti článkem P. Lohela v zářijovém čísle Košířského farního listu, informujícím o Řádu nejmenších bratří (OM) sv. Františka z Pauly. Komunita nejmenších bratří – paulánů totiž spravuje poutní místo **Vranov u Brna.**

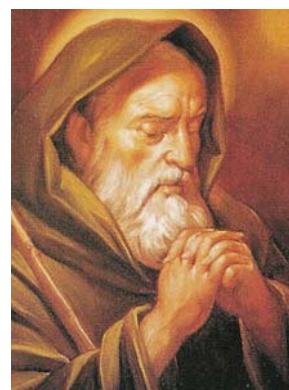
Historie tohoto místa sahá, podle tradice zaznamenané kronikáři paulánského řádu, až do roku 1240, kdy zde byl na přimluvu Matky Boží vyléčen ze slepoty moravský zemský úředník Vilém. Z vděčnosti za své uzdravení nechal na Vranově postavit dřevěný kostel, který se stal cílem poutníků ze širokého okolí.

PANNO MARIA VRANOVSKÁ
ORODUJ ZA NÁS

(1784-85) byl klášter zrušen; činnost řádu byla obnovena až v r. 1992.

Kostel je jednodlný, se čtyřmi bočními oltáři, vyzdobeným, i význačnými malíři

Nynější farní kostel na Vranově zasvěcený Narození Panny Marie byl vybudován v letech 1617-1633 knížetem Maxmiliánem z Liechtensteinu a jeho chotí Kateřinou, pocházející ze starobylého moravského rodu pánů z Boskovic a Černé Hory. Stavbu kostela v raně barokním slohu provedl brněnský stavitel Ondřej Erna podle plánů jezuita Jana Maria. Jedná se o ojedinělou památku z období manýrismu u nás, vybudovanou v době třicetileté války.

Po r. 1633 vybudovali zakladatelé u kostela klášter a povolali do něj 12 paulánských mnichů z Francie. Ti si také patrně ze své vlasti přinesli líbeznou sošku Panny Marie, dílo neznámého francouzského řezbáře. Panna Maria má něžně nakloněnou hlavu, ruce sepjaté k modlitbě a po barokním způsobu je oděna do pláště, ozdobena korunkou a na hrdle má zavěšeno nejvyšší evropské vyznamenání – řád Zlatého rouna, dar knížat z Liechtensteinů. V době josefínských reforem

tehdejší doby. Oltární obraz Nejsvětější Trojice pochází od vídeňského malíře Paula Trogera.

Toto vše (a ještě mnohem více) nám pověděl ve své uvítací promluvě člen komunity paulánů Otec Pavel Havlát. Jeho barvitě líčení jak konkrétně pomáhala a pomáhá Panna Maria vranovská, když se k ní s prosbami o pomoc obrací jako ke své opravdové matce, včetně důvěrného oslovení „maminko“, nenechalo nikoho z nás - poutníků na pochybách, že mateřská láska dokáže opravdové divy i v dnešní tak sekularizované době. Otec Pavel nás uchvátil svým procitěným projevem i přáním, abychom si z vranovské pouti přinesli „zlaté srdce“, aby i naše srdce se podobala srdci Mariinu. Navodil tak dobrou duchovní atmosféru pro následující slavení koncelebrované liturgie s P. Lohelem za varhanního doprovodu a zpěvu našeho pana varhaníka

Plíška. Po mši svaté jsme si

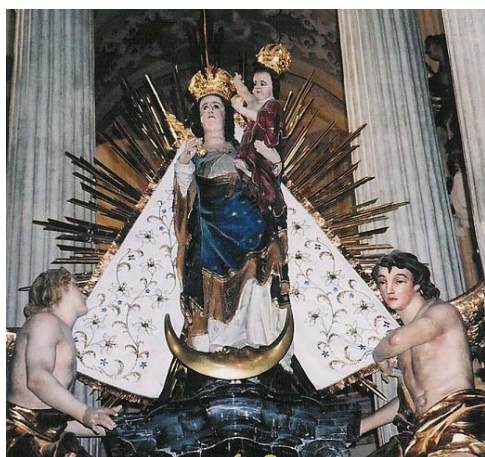
ještě mohli prohlédnout kostel a boční kapli kde je celoročně vystaven velký pohyblivý betlém.

Poté následovala návštěva Duchovního centra sv. Františka z Pauly o jehož chod se starají Nejmenší bratři sv. Františka z Pauly ve spolupráci se Školskými sestrami sv. Františka z Assisi. Zde se nás ujala sestra představená Zdislava, která nejen přiblížila práci Centra a ukázala nově vybudované prostory pro jeho práci, včetně ubytovacích kapacit a přednáškových sálů, ale také vyzdvihla dobrou spolupráci obou svatých Františků na díle duchovní obnovy. Dobrý oběd v jídelně Centra s poslechem záznamu interview kardinála Tomáška u příležitosti jeho 80. narozenin byl vhodným zakončením první části našeho putování.

Další cesta krásnou přírodou Moravského krasu nás po bezchybné navigaci P. Lohela zavedla na poutní místo **Křtiny**. Chrám Jména Panny Marie ve Křtinách je právem nazýván „perlou Moravy“. Překrásnou barokní stavbu vystavěl stavitel F. Ritz z Brna podle projektu G. Santiniho v letech 1728-50. Rozlehlý chrám je bohatě vyzdoben (fresky, sochy) díly tehdejších renomovaných umělců, hlavní volně stojící oltář je obklopen ušlechtilou sloupovou architekturou. S chrámem je oboustrannými ambity spojena kaple sv. Anny.

Historie Křtin je spjata s řeholí původem francouzského řádu premonstrátů. Křtiny jsou poprvé uváděny jako majetek premonstrátského řádu v Zábrdovicích již v r. 1237.

Gotická kamenná socha Panny Marie s Ježíškem umístěná na hlavním oltáři je podle současných znalostí dílem neznámého francouzského sochaře (viz zmiňovaný původ premonstrátského řádu ve Francii). Madona je barokně upravena; má široký šat, v pravé ruce žezlo, stojí na půlměsíci a na její hlavě i na hlavě Ježíška jsou korunky. Podle pověsti byla socha nalezena po velké bouři nedaleko obce. Na tomto místě dodnes stojí sloup s mariánským obrázkem. V r. 1648 se v Brně objevil mor a poutníci přicházeli prosit Matku Boží o pomoc. Mor ustal a vděční věřící přenesli r. 1651 sochu Panny Marie na hlavní oltář tehdejšího premonstrátského kostela. Do kláštera se vrátili premonstráti, ale v r. 1784 musili opět svůj klášter v Zábrdovicích opustit a do dnešních časů se do něj nevrátili.

I ve Křtinách se nám podal zasvěcený historický výklad místní pan farář a po krátké modlitbě a zpěvu mariánské písně jsme se vydali na zpáteční cestu. V autobusu jsme pak nacvičili a posléze i přezpívali dlouhou mnohaslokovou poutní mariánskou píseň (do té doby nám všem neznámou), kterou zpívali moravští poutníci na Vranově při loučení s Pannou Marií vranovskou. Všem se nám líbila její melodie i to, s jakým procítěním ji věřící zpívali, když pomalu jejich průvod couval z vranovského kostela (velmi impresivní pro nás neznámý způsob loučení s poutním místem).

Na závěr si dovolíme citovat z drobné publikace křtinského faráře Františka Marka z r.1935:

„Správně vykonaná pout' jest spojena s velkými užitky. Pout' nemá za svůj cíl radovánky, ale jest to cesta kající a sebezapření, jest to námaha a oběť, a proto je pout' skutkem dobrým a pro nebe záslužným. Na poutním místě cítí se člověk blíže Bohu, všechno co vidí a slyší povzbuzuje ho ke zbožnosti, k dětině důvěře, k vroucnější modlitbě, k většímu milování Boha, k úctě a následování Panny Marie.“

Kěž tyto užitky se projeví i na nás, košířských poutnících.

M.B.

Literatura: F.Odehnal: *Poutní místa Moravy a Slezska. Debora, 1995*
R. Perka, M. Flegl: *Poutní místa. Průvodce Olympia, 1991*

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Jestliže zlý duch pokouší k hříchu prudkým záchvatem zlých vášní, musíme se bránit zvláštními a mimořádnými prostředky dobrovolné kázně.

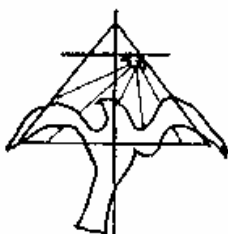
Klín se vyráží klínem, mimořádná nemoc vyžaduje mimořádný lék. Kde hrozí větší nebezpečí, musí se mu čelit silnějšími prostředky. Tlaku vzdoruje jen protitlak.

I když na nás doléhají mnohá pokušení, i kdyby byla sebeprudší, nesmíme se jim poddat. Nebe je vždycky mocnější než peklo, milost je vždy silnější než ďábel. „Bůh nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete“ (1 Kor 10,13)

Horší než válka je strach z války. Nejnebezpečnější je mít strach z nepřítele. Bojíš-li se, jsi již na polovic poražen. Naše odvaha odzbrojuje nepřátele. Postavíme-li se na odpor, klesají na mysl.

Útočí-li na tebe často mnoho nepřátel, věz, že se ti nabízí příležitost k vítězství. Bůh chce, abys zvítězil, proto musíš pocítit nepřátele.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

Listopad

Co nás čeká a nemine...

Poslední týdny církevního roku během dušičkového měsíce listopadu jsou pro nás novou příležitostí hlouběji přemýšlet o posledních věcech člověka. Každým rokem našeho života se nám se stále větší naléhavostí připomínají a dobrá matka Církve dobře činí, když na ně výrazně pamatuje v posvátné liturgii.

Posledních věcí člověka je celkem čtvero: *smrt,
soud
nebe a
peklo.*

Myslet na tyto věci není pro křesťana jistou průpravou k temným depresím a cestou ke ztrátě životní radosti. Naopak. Jde o dobrou prevenci před hříchem a o růst křesťanské naděje, což mají tyto užitečné úvahy sledovat. Někdy nám může velmi pomáhat, když když si vyhledáme nějaké starší zamyšlení v duchovní literatuře, která určitě není na tyto texty skoupá, neboť jde o témata, která vždy tvořila nezbytnou součást duchovních cvičení.

V jednom takovém starém rozjímání nacházíme tato slova:

„Ó Ježíši, smrt prý je ohyzdná. Avšak hledím-li na ni přes monstranci, vidím anděla: a anděl má vždycky něco ze tvé krásy, neboť přebývá v nebi. Kdo první viděl smrt jako kostlivce?...Ty přece o ní mluvíš jako o hlasu Ženicha, přicházejícího slavit s duší sňatek věčnosti. Proč tedy má takové krásné pozvání budit v mé duši úžas hrůzy?

Že má smrt kosu? Budiž. Ale když přetne tenkou nit, která mne poutá k žaláři, roztrhne i eucharistický závoj, jenž Tě ukryvá, a konečně Tě uvidím...A vidět Tebe, ó můj dobrý Ježíši, to že je neštěstí?

Má duše se vymkne z náruče smrti, bude hledat a nalezne tvou náruč, ó Ježíši: a pak poděkuji smrti, že mne k Tobě pustila na věky.

Vždycky jsem se usmíval na život, vždycky jsem jej miloval a Ty víš, ó Ježíši, kolik omylů a kolik slzí mne stála tato láska. Ale nyní, když stále více toužím vidět Tebe tak, jak jsi, začíná se mi smrt líbit, zdá se mi, že bych tu lebku vzal do rukou, že bych ji pohladil, že bych ji políbil, že bych ji přivinul k srdci, že bych jí děkoval jako bytosti, která prokázala lidstvu největší dobrodiní“

Můžeme si všimnout, jak se Boží přátelé smrti vůbec nebojí. Když svatá Terezie od Dítěte Ježíše zakusila první chrlení krve, nadšeně zvolala: „Ženich je blízko!“

Jiný světec končí svůj chvalozpěv stvoření, známý pod názvem „Píseň bratra slunce“, šokující chválou smrti:

*„Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.
Běda těm, kdo zemrou v smrtelných hříších.
Blaze těm, které nalezne spojeny s tvou nejsvětější vůlí,
nebo druhá smrt jim neublíží.“*

Liturgický kalendář

Listopad 2002

1. pátek	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. sobota	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. neděle	31. neděle v mezidobí
4 .pondělí	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
9. sobota	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. neděle	32. neděle v mezidobí
11. pondělí	Památka sv. Martina, biskupa
12. úterý	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. středa	Památka sv. Anežky České, panny
17. neděle	33. neděle v mezidobí
18. pondělí	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21. čtvrtek	Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. pátek	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
24. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30. sobota	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Odpustky pro duše v očistci:

- **1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den** je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě **tří obvyklých podmínek** (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.
- **Od 1. do 8. listopadu** je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek **denně plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé: v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.
- **2. a 16. listopadu** bude po večerních bohoslužbách pokračovat **katecheze dospělých** na téma: "Výklad mše sv." s následným **společenstvím mladých farníků**.

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 -pokračování - pod číslem 3

3 božské osoby: *Otec,*
Syn,
Duch Svatý.

3 byli členové svaté Rodiny: *Pán Ježíš,*
Panna Maria,
svatý Josef.

3 králové podle podání se klaněli Ježíškovi: *Kašpar,*
Melichar,
Baltazar.

3 dni zůstal Ježíš v chrámě.

3 roky učil Ježíš veřejně.

Trojí úřad vykonával Pán Ježíš: *učitelský,
kněžský,
pastýřský.*

3 apoštoly zejména brával Pán Ježíš s sebou (Proměnění na hoře Tábor, Getsemany, vzkříšení Jairovy dcery):

*Petra,
Jakuba,
Jana.*

3 krát Petr Krista Pána zapřel.

3 krát padl Pán Ježíš pod křížem.

3 hodiny visel Pán Ježíš na kříži.

Třetího dne vstal z mrtvých.

3 jsou hlavní důkazy božství Kristova: *svědectví Krista samého,
svědectví Boha Otce,
učení svatých apoštolů a Církve.*

3 archanděly jmenuje Písmo: *Michael,
Gabriel,
Rafael.*

Trojí jsou účinky Ducha Svatého: *posvěcuje milostí posvěcující,
pomáhá milostí pomáhající,
uděluje nám plnou míru ctností a sedmero svých darů.*

3 části vytvářejí společenství svatých (věřím ve společenství svatých):

*pravověrní na zemi (Církev bojující).
svatí v nebi (Církev vítězná),
duše v očistci (Církev trpící).*

3 části má katechismus: *o víře,
o přikázáních,
o prostředcích milosti (o svátostech a modlitbě).*

3 části obsahuje modlitba Zdrávas Maria:

*Slova archanděla Gabriela: Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s Tebou,
slova svaté Alžběty: požehnaná Ty mezi ženami a požehnaný plod života
Tvého Ježíš,
slova Církve svaté: Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás, hříšné, nyní i v
hodinu smrti naší. Amen.*

3 povinnosti mají děti k rodičům: *úctu,
lásku,
poslušnost.*

- 3 věci patří ke každé svátosti:** *vnější znamení,
ustanovení Ježíšem Kristem,
vnitřní působení milosti.*
- 3 jsou účinky svátosti biřmování:** *rozmnožuje milost posvěcující,
uděluje Ducha svatého, aby biřmovanec získal
sílu, zmužile vyznával svou víru a bojoval za věc
Kristovu,
vtiskuje nezrušitelné znamení.*
- 3 svátosti můžeme přijmout jen jednou:** *křest,
biřmování,
kněžské svěcení.*
- Trojí slib skládáme na křtu svatém:** *odříkáme se zlého ducha, jeho pýchy i všech jeho
skutků,
pevně a stále budeme věřit vše, čemu Církev
katolická učí,
budeme podle víry až do smrti žít.*
- 3 hlavní části mše svaté jsou:** *obětování,
proměňování (pozdvihování),
přijímání.*
- 3 účinky má svátost pokání:** *udílí nebo rozmnožuje milost posvěcující,
odpouští tím hřích, shlazuje věčný trest a alespoň z části
i časné tresty,
uděluje zvláštní milosti.*
- 3 krát denně se zvoní Anděl Páně.**
- Trojí jsou svátky:** *Pána Ježíše,
Panny Marie,
svatých.*
- 3 jsou božské ctnosti:** *víra,
naděje,
láska.*
- 3 evangelijní rady:** *dobrovolná chudoba,
ustavičná čistota,
stálá poslušnost pod představeným řeholní společnosti.*
- 3 jsou hlavní dobré skutky:** *modlitba,
půst,
almužna.*
- Trojí je půst:** *zdrženlivosti(zdržovat se masitých pokrmů
újmy (jednou za den nasycení),
přísný půst (půst zdrženlivosti a újmy zároveň).*
- Tři jsou možnosti na onom světě:** *nebe,
očistec,
peklo.*

Pokračování příště

Naši světci

Apoštol Ondřej

Ondřej byl bratr Šimona zvaného Petr a spolu s ním patřil k prvním učedníkům, které Ježíš vyzval, aby ho následovali. Ještě před Kristovým vystoupením s nadšením naslouchal kázání Jana Křtitele. Když Jan označil Ježíše za Beránka Božího, připojil se k němu a spolu s bratrem byl svědkem jeho prvního zázraku v Káně Galilejské.

Po Kristově nanebevstoupení a seslání Ducha svatého se Ondřej vydal hlásat evangelium na sever, na pobřeží Černého moře. V jednom městě obrátil na víru mladého muže proti vůli jeho rodičů. Ti prohlásili, že by raději viděli syna mrtvého než zaslíbeného Kristovi. Když

Neznámý autor z 18. století

jejich syn přenocoval s apoštolem pod jednou střechou, rozhodli se zapálit dům. Mladík se probudil a viděl kolem sebe plameny; vzal sklenici vody, vylil ji na ně a plameny ihned uhasly. Jeho příbuzní, rozrušení neúspěchem, se pokoušeli vniknout do domu po žebříku. Bůh je však ranil slepotou. Tehdy mnozí, kdo byli svědky této události, uvěřili v Krista.

Když Ondřej dorazil do řeckého města Patrasu, nechal ho císařův místodržící Egeas zatknout. Vytýkal mu, že odvrací lid od bohů a boří jejich chrámy. Ondřej bez bázně mluvil o Kristovi a jeho smrti na kříži a nabídl Egeovi, že mu vyloží články víry. Egeas se rozlítil a pohrozil mu smrtí, nebude-li okamžitě obětovat bohům. Když Ondřej odmítl, byl zbičován a ukřižován na kříži ve tvaru písmene X. Aby jeho muka byla delší, nebyl ke kříži přibit, ale jen připoután provazy. Zůstal živ po tři dny a po tu dobu neúnavně kázal zástupům, které se shromáždily kolem. Lid naléhal na místodržícího, aby byl Ondřej s kříže sňat a propuštěn, apoštol však takovou milost odmítl, neboť se již těšil na shledání se svým Pánem. Třetího dne ho obklopila velká záře z nebes a on v míru vypustil duši.

H.Florentová: Křesťanské nebe. Ilustrace V.Kopecký.Artia a Granit, Praha,1994

Apoštol Ondřej drží většinou v rukou kříž, zpravidla ve tvaru X. Někdy mívá provaz, jímž byl ke kříži připoután. Objevuje se i vyobrazení jeho mučednické smrti. Protože podle jedné pověsti byly jeho ostatky přeneseny do Skotska, stal se patronem této země. Je rovněž uctíván iako patron Řecka, kde působil.

Letní homilie na Slovensku

Při nedělním kázání v jednom z četných kostelů slovenského Liptova vyprávěl místní důstojný pán tento příběh jednoho ze svých spolubratří:

V kraji, kde se nacházela jeho farnost, po mnoho dní pršelo. Deštivé počasí trvalo již tak dlouho, že to začínalo ohrožovat včasné zahájení sklizně obilí, na které byl celý kraj hospodářsky závislý. Oprávněné obavy samozřejmě neunikly pozornosti duchovního správce, rozhodl se tedy povzbudit své farníky následujícím způsobem – navrhl uspořádat pouť do polí ke známé kapličky a v procesí se usilovně modlit za vlídné počasí. V neděli odpoledne tedy většina farníků skutečně v průvodu do polí vyšla, vedena

svým farářem. Déšť se v tu dobu poněkud zmírnil, snad jen mírně mžilo, a než vyrazili, přestalo i to. Ke kapličky přesto všichni zamířili.

Za zpěvu nábožných písní a hlasitých modliteb došli po nějaké době ke zmíněné kapličky, kde je důstojný pán oslovil otázkou: „Skutečně věříte, že nám naše domácí pouť může pomoci?“ Všichni hlasitě prohlašovali, že ano, vždyť přece proto se na tuto cestu vypravili. Tehdy se jich jejich duchovní otec znovu dotázal slovy: „Tak proč jste tedy nenechali doma ty deštníky? Pojďme zpátky, vaše víra není příliš silná.“

Posuzovat hloubku víry oněch našich bratří není naší věcí. Ale zamyslet se nad jejich jednáním zajisté můžeme, snad nám to může být ke prospěchu; jak bychom se asi na jejich místě zachovali my?

Jestli tam tehdy přestalo pršet úplně a na celou dobu žní, to věru nevím. Ale myslím, že to ani není v tomto případě to nejdůležitější.

Dš

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Kdo má v srdci Boha, nosí s sebou ráj.“

Jedině láska k Bohu je pramenem upřímné radosti, tím nejčistším, bez jakéhokoliv zbarvení, nepřetržitým, bez nebezpečí, že jednou vyschne. Proč si kopeme cisterny rozpukané, které nemohou udržet vodu (Jer 2 ,13)

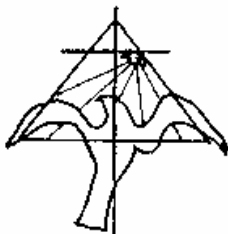
Uzavřeš-li s Bohem dohodu lásky, nemusíš pochybovat o stálosti štěstí; jeho láska, jako on sám, nemůže zaniknout. Bůh nemůže ani trochu změnit svou vůli, ani sám sebe. Nelituje, že miluje ty, kteří ho milují.

Každá jiná láska je nestálá; milovaný tě může i proti své vůli přestat milovat; sám může zemřít, i když by láska, kdyby zůstal živ, nezemřela. Není štěstím to, co netrvá stále.

Jiné smlouvy mohou být zrušeny, poněvadž je může zrušit tatáž vůle, která je uzavírá; avšak ve smlouvě lásky, kde je vůle předmětem smlouvy, odevzdává se vůle do cizích rukou; přestává být svou paní a ztrácí právo na zrušení smlouvy.

G. Hevenesi: Jiskry sv. Ignáce

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

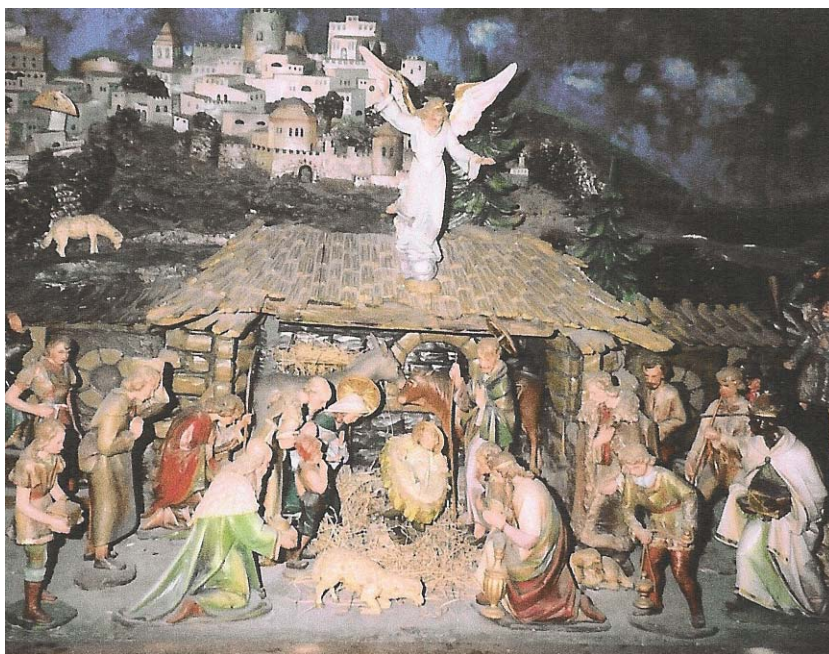
Prosinec

„Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“

Díky za vtělení

Náš křesťanský život nemá být jen doprovázen, ale přímo prosáknut modlitbou. Výraznou a vynikající adventní i vánoční modlitbou je *Anděl Páně*. I když se jej nemodlíme výlučně v této době, můžeme jej právě nyní prožívat s větší naléhavostí a vroucností. Vždyť jádrem této modlitby je podivuhodné sdělení o příchodu Boha na svět: „*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*“ Jde o jednu z ústředních pravd naší křesťanské víry, bez níž by se celá další věroučná soustava rozpadla. Tuto pravdu vyjádřil v Písmu svatém evangelista sv. Jan a je na začátku 14. verše 1. kapitoly Prologu jeho evangelia, kde je v další části tohoto verše uvedeno: „*Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*“ Souvislost obou částí verše je zcela zřejmá. Nejde o nějaké všeobecné uskutečnění slova, vyplnění slibu nějakým skutkem lidské činnosti, jako když někdo mluví o určité práci a pak ji vykoná nebo když se uskuteční myšlenka (slovo-nápad) nějakého vědce či umělce. Svědčí se zde o *události*, v níž Bůh Otec posílá svého „jedorozeného“ Syna, protože tento Ježíš Kristus je jediný a pravý Syn Boží, Bůh a zároveň člověk čili Bohočlověk. Bohem je od věčnosti. Tím, že na sebe vzal lidskou přirozenost, stal se člověkem - tělem (tělo v tomto způsobu vyjádření zastupuje celého člověka i s jeho duševní vybaveností). V Ježíši Kristu je však jen jedna osoba, a to osoba božská, která v sobě spojuje lidskou i božskou přirozenost.

Pohyblivé jesličky v kostele Narození Panny Marie, Vranov u Brna

Fulton. J. Sheen se nám snaží přiblížit tuto situaci následujícím přirovnáním: „Křesťanství je vtělením Osoby věčného Boha, začátek doby lidské přirozenosti toho, který je bez začátku i konce. Když půjdu k tabuli a napíši slovo „lásky“, idea lásky nezačíná existovat

v této chvíli, existovala vždy, řadu let v mé mysli. Co se aktuálně stalo, že totiž láska se stala křídou a přebývá na tabuli. A tak také, když na sebe vzal Kristu lidství v lůně své Matky Marie, *věčné Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*

Když se modlíme Anděl Páně, chceme prožívat tajemství Božího příchodu na svět v intenzivním spojení s Bohorodičkou, která nás jako dobrá Matka povzbuzuje k tomu, abychom na tuto úžasnou skutečnost nikdy ve svém životě nezapomínali a věrně také podle ní jednali. Spolu s Pannou Marií máme v této rozjímavé modlitbě z hloubi srdce děkovat za tento nesmírný projev Boží lásky vůči každému z nás.

Proto je také pochopitelná pečlivá snaha o zachování této modlitby v církevní tradici.

Už v 11. století se objevuje zvyk, že se po večerních žalmech v chóru přidávala modlitba k Panně Marii a zvonilo se přitom zvonečkem. Aby se určila doba, jak dlouho se má zvonit, řeklo se, že se bude zvonit třikrát, po dobu jednoho Zdrávasu. Normandská synoda r. 1061 zavedla ten zvyk i do farností. Ve 12. a 13. století se tento zvyk rozšířil v Evropě. R. 1327 jej zavedl Jan XXII. v Římě.

O něco pozdější je zvyk modlit se Anděl Páně ráno. Stal se obecným v Evropě asi v polovině 15. století. Nejstarší dokument, který o tom mluví, jsou Konstituce Tomáše I., opata na Monte Cassinu (1285-88). Nařizují, aby kostelník zvonil také „k Zdrávas Maria, večer a ráno“. Polední zvonění mělo zpočátku jiný význam. Ve střední Evropě (záznamy mluví také o Olomouci) se zvonilo v pátek, ke cti umučení Páně. Kalixt III. nařídil zvonění denní s modlitbou tří Zdrávasů za pomoc proti Turkům. R. 1472 se polední zvonění nařizuje královským dekretem ve Francii. Všeobecný se stává zvyk ve století 16. Česky se zvonění říká „klekání“. Magistrát města Prahy nařídil, aby se ve všech pražských kostelech zvonilo současně, aby mohli všichni lidé kleknout, jakmile uslyší zvony.

Tehdy už se vyskytuje modlitba Anděl Páně v té formě, jak se užívá dnes a jak ji r. 1724 schválil Benedikt XIII.

Tato modlitba v sobě skrývá poselství o tom, že Bůh se stal člověkem, abychom my nepatrní a lehce zranitelní lidé mohli mít účast na Jeho životě. Přišel na svět, aby mluvil lidskými ústy, uzdravoval lidským dotykem, trpěl v lidském těle a pak se nám v něžné lásce daroval ve svém slově a svátostech, které ustanovil. Modlitbou Anděl Páně můžeme být inspirováni k živé účasti na adventní a vánoční liturgii.

Proto bych Vám všem, drazí věřící, chtěl popřát do letošního adventu a vánočních svátků co nejvíce radosti, jistoty a pokoje v dotyku s tajemstvím Kristova vtělení.

P. Lohelius

Použitá literatura: T. Špidlík: Prameny světla, Řím 1981.

F. J. Sheen: Rejoice!, New York 1984.

Liturgický kalendář

Prosinec 2002

1. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
3. úterý	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
6. pátek	Sv. Mikuláše, biskupa První pátek v měsíci
7. sobota	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
9. pondělí	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
13. pátek	Památka sv. Lucie, panny a mučednice

14. sobota Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
 15. neděle 3. NEDĚLE ADVENTNÍ
 22. neděle 4. NEDĚLE ADVENTNÍ
 24. úterý Večerní mše z vigilie Gloria, Krédo (při slovech „Skrze Ducha Svatého...“ se pokleká).
 25. středa Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ (při slovech „Skrze Ducha Svatého...“ se pokleká).
 26. čtvrtek Svátek Sv. Štěpána, prvomučedníka
 27. pátek Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
 28. sobota Svátek sv. Mlád'átek, mučedníků
 29. neděle Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa

Přehled vánočních bohoslužeb v Košířích

Sv. Jan Nepomucký Nejsv. Trojice

úterý	24.12.	Vigilie	16:00	
		Půlnoční	24:00	
středa	25.12.	Slavnost Narození Páně	9:00	11:00
čtvrtek	26.12.	Sv. Štěpána	9:00	11:00
pátek	27.12.	Sv. Jana	17:30	
sobota	28.12.	Sv. Mlád'átek	17:30	
neděle	29.12.	Svatá rodina	9:00	11:00
úterý	31.12.	Poděkování a prosba	16:00	17:30
středa	1.1.03	Panny Marie Matky Boží	9:00	11:00
neděle	5.1.03	Zjevení Páně	9:00	11:00
neděle	12.1.03	Křtu Páně	9:00	11:00

Oznámení

- **Mikulášská besídka** se koná ve **čtvrtek 5. prosince** ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého po mši sv. pro děti, která bude sloužena v 17,30. Začátek besídky v 18,20. Zvání jsou nejen děti, rodiče a mládež, ale všichni naši farníci.
- **Katecheze dospělých a společenství mládeže budou v sobotu 7.12. po večerní mši sv.**
- **Farní duchovní obnova** bude **v sobotu 14.12. od 15,30 hod.** u sv. Jana Nep.
- Tradiční **Předvánoční posezení mládeže u Betléma** s nadílkou se koná **v sobotu 21. prosince** po mši sv. ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého.

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 -pokračování - pod číslem 4

4 byly řeky v ráji:

Tigris, Eufrat, Gehon, Fišon.

4 jsou neděle adventní.

4 jsou velcí proroci:

Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Daniel.

4 jsou evangelisté:

Matouš, Marek, Lukáš, Jan.

4 jsou účinky křtu svatého:

*zahazuje hřích dědičný,
odstraní všechny hříchy osobní, které byly spáchány před křtem,
odpouští všechny tresty za hříchy,
vlévá do duše milost posvěcující.*

4 jsou známky pravosti Církve:

jedna, svatá, všeobecná a apoštolská.

4 jsou vlastnosti víry:

všeobecná, pevná, živá a stálá.

Na čtverý úmysl se koná mše svatá:

*abychom Boha náležitě ctili a chválili (oběť chvály),
abychom Bohu za všechna dobrodíní děkovali (oběť díků),
abychom spravedlnost Boží usmířili a odpouštění trestů za hříchy dosáhli (oběť smíření)
abychom vše dobré pro tělo i pro duši sobě i jiným vyprosili (oběť prosebná).*

4 jsou hlavní ctnosti:

*opatrnost,
spravedlnost,
statečnost,
mírnost.*

4 jsou hříchy do nebe volající:

*úmyslná vražda,
sodomský hřích,
utiskování chudých lidí, vdov a sirotků,
zadržování nebo upírání spravedlivé mzdy dělníkům.*

4 jsou poslední věci člověka:

smrt, soud, nebe, peklo.

Čtvero je tajemství posvátného růžence:

radostná, světlá, bolestná, slavná.

Pokračování příště

OHLÉDNUTÍ ZA TEREZKOU

Autentická fotografie sv. Terezie od Dítěte Ježíše

Koncem tereziánského měsíce října, v němž si v liturgii připomínáme dvě světice pod jménem Terezie - 1. října sv. Terezii od Dítěte Ježíše a 15. října sv. Terezii od Ježíše - dvě panny a zároveň učitelky Církve, jsme se v počtu dvaceti dvou košířských farníků vydali tentokrát za kulturou. Byli jsme pozváni do Divadla komedie paní Lucii Nebeskou, naší farnicí, která vystupuje v hlavní roli sv. Terezie od Dítěte Ježíše v představení s názvem "Terezka".

Představení mělo zcela komorní ráz, hlediště bylo instalováno jako součást pódia a všechny scény se odehrávaly převážně v jednoduchém interiéru karmelitánského kláštera, jehož komunitu tvořily kromě hlavní představitelky ještě další čtyři sestry.

Záměrem představení nebylo pouhé popisné zachycení života světice z Lisieux, ale na pozadí jejího osobního dramatu víry bylo možné sledovat obecnější téma duchovního a náboženského života. Velmi výrazně se projevoval kontrast postojů k Bohu a ke světu u mladé karmelitky a ostatních sester komunity. Zbožnost sester je záměrně vystupňována do vypjaté polohy strachu z trestající Boží spravedlnosti, důrazu na přísnou askezi s co největší mírou skutků sebezapření a osobní oběti. Některé projevy této zbožnosti mají až neurotickou podobu např. v zastydlé a vnitřně nezvládnuté a Bohu nedostatečně zasvěcené čistotě sestry Magdalény nebo v tvrdosti srdce sestry Vincenty, která působí dojmem bytosti bez citu a fantazie a počínání hravé, poetické a duchovně vitální sestry je pro ní něčím naprosto nepochopitelným.

Terezie Martinová přináší do kláštera svěží proud zbožnosti, čerpající bezprostřední důvěru z jistoty zakotvené v nevyčerpatelném Božím milosrdenství. Někdy se zdá, že to přehání, jako by vůbec nezáleželo na lidském úsilí, zvláště když je člověk konsternován svou neschopností, limity svého nadání pro praktickou činnost, úskalími vlastní povahy apod. Lidsky nepříznivou situaci chápe světice jako příležitost k postřehnutí Boží milosti, bez níž je člověk ztracen v beznaději vlastní ubohosti. Zde je patrné, jak na Karmelu nalézá Terezie prostředí hluboce poznamenané přítomností španělské reformátorky sv. Terezie od Ježíše z 16. století: sochy, plátna, obrázky připomínající její extáze a myšlenky. Na zdi své první cely mohla Terezie číst dvě z jejích sentencí: „Aut patí aut mori“ (Trpět nebo zemřít): „Misericordias Domini in aeternum cantabo“ (Budu navždy opěvovat Pánovo milosrdenství). /1/ Tento úryvek žalmu působivě zazníval během představení. Jedním z vrcholných momentů je scéna zachycující výraznou proměnu duchovního života sester pod vlivem nadšené, Boží láskou proniknuté Terezie, když jim pomáhá k plné oddanosti milosrdnému Bohu v jejich osobním zasvěcení.

Terezka v podání L. Trmíkové-Nebeské

Podstatným prvkem zbožnosti mladé karmelitky je také apoštolská zanícenost. Proto je právem nazývána patronkou misí, což nebylo ani v divadelní hře opomenuto. Z dochovaných písemných pramenů je totiž zřejmé, že když Terezie studovala jako novicka a potom jako představená noviciátu řeholi a konstituce Karmelu, byla hluboce zasažena božskými vnuknutími Matky reformátorky. Pod jejím vedením rozpoznávala stále zřetelněji misionářský rozměr svého řeholního povolání.

Nachází u ní něco, s čím se již sama setkala v listopadu 1887, kdy se mohla pohybovat v blízkosti 75 kněží při pouti do Říma: karmelitka se nesmí modlit pouze za obrácení velkých hříšníků, nýbrž i za svatost kněžstva. „Jak je krásné toto povolání, které má za cíl uchovat čerstvou sůl, jež je určena duším! Toto povolání je povoláním Karmelu, neboť jediným účelem našich obětí je být apoštolem apoštolů a modlit se za ně, zatímco oni evangelizují duše“ (Cesta k dokonalosti, kap. III. , závěr).

V červenci 1896 pózuje před Celininým fotoaparátem a v ruce drží svitek, na nějž si opsala následující sentenci Terezie z Avily: „Dala bych tisíc životů za spásu jedné duše“ (Cesta k dokonalosti, kap. I.). Tato věta se u ní často opakuje. /2/ V divadelní hře kreslí Terezie na stěnu moře a na něm loď plující k majáku. Tím je vyjádřeno její převažující zaměření na spásu jako smysl života.

Další epizody z prostředí kláštera mají ukázat vztah Terezie k Dítěti Ježíši. Představená jí svěřuje na starost sošku Božského dítěte, aby o ni pečovala a postarala se o její zdobení. Tato skutečnost je doložena ze životopisných zpráv: „Terezie měla za úkol zdobit sochu květy. Se zvláštním zalíbením vkládala polní květy do širokého koše, který visel asi metr nad zemí. Aby si však nerozhněvala matku Heřmanu, která tvrdila, že jí vůně květin nedělá dobře, dávala tam často květy umělé. Podstavec, který tam tehdy stál, byl kulatý a nejčastěji byl obtočen kartonovým papírem a větvemi, na nichž byli připevněni vycpaní ptáčci. Ve sváteční dny se na podstavec věšely i krajky a dečky. Terezie obarvila Ježíškovu tuniku narůžovo a vetkala do ní zlaté nitky. Od té doby byl Ježíškův šat už několikrát znovu obarven. Vitřina, která tam dnes stojí, tehdy neexistovala, a na podstavci nebyl nápis: „Jésus de Thérèse.“ /3/

Mohutný ohlas této tereziánsky laděné mystiky nacházíme i v našem českém prostředí, zvláště v souvislosti se světoznámým, ale mnohým Pražanům bohužel neznámým, Pražským Jezulátkem na Malé Straně a s jeho mnohými obměnami v našich kostelích.

Nejde však jen o vnější formu úcty, ale o něhou prozářený, hluboce lidský a zároveň milostí Boží ovlivněný projev lásky k vtělenému Spasiteli, což je patrné i v naší české poezii od doby barokní inspirované tereziánskou spiritualitou např. v díle českého básníka a hudebního skladatele Adama Michny z Otradovic nebo v mnohých lyricky laděných lidových vánočních písních.

Divadelní hra o Terezii obsahuje také epizodu z její obláčky, o níž je zmínka v jejím prvním rukopise: „Když jsem naposledy objala svého `milovaného krále` (tak říkala svému otci – pozn.red.), vrátila jsem se do klauzury, a první věc, již jsem si v křížové chodbě všimla, byl můj malý růžový Ježíšek, který se na mne usmíval obklopen květy a světly, a hned vzápětí můj zrak spočinul na sněhových vločkách - klášterní dvůr byl celý bílý, právě tak jako já...“ /4/

Rád bych těmito řádky také poděkoval herečce, paní Lucii Nebeské, za její milé pozvání našich farníků do divadla i za poctivou snahu o věrné zachycení osobního profilu svaté karmelitky, s přáním hojnosti Božího požehnání do dalšího uměleckého úsilí.

/1,2,3,4./ podle knihy od Pierre Descouvemonta Helmuth Nils Loose: "Terezie z Lisieux", Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997.

P. Lohelius

Rok sv. růžence

V listu sv. otce „Novo millennio inuente“ u příležitosti příchodu Velkého Jubilea vyjádřil sv. otec přání, aby nás na cestě ke Kristu – poslednímu cíli našeho konání a života – provázela P. Maria, které zasvětil III. tisíciletí. Při tom vyzval věřící, aby rozjímali o Kristu. Toto přání vyjádřil papež 2 symbolickými gesty:

- podepsal apoštolský list „Rosarium Virginis Mariae“ – růženec P. Marie, kde navrhl pět nových tajemství
- vyhlásil rok od října 2002 do října 2003 za Rok růžence. Je to rok, na který připadá jak 25. výročí papežova pontifikátu, tak i 120. výročí encykliky „Supremi apostolatus officio“ papeže Lva XIII., která zahájila sérii dokumentů věnovaných právě růženci.

Pravděpodobně nejpřekvapivější je uvedení pěti nových tajemství. K současným třem tradičním – radostným, bolestným a slavným – přidává sv. otec další, a to tajemství světla. Současná série tajemství o Kristově narození a mládí, o jeho utrpení a následném Vítězství totiž jakoby „vynechává“ dobu Ježíšova aktivního zvěstovatelského působení, jímž lidem ukazoval světlo v temnotách jejich životů. Pět nových „tajemství světla“ jsou tato:

1. Ježíš, který byl v Jordánu pokřtěn
2. Ježíš, který proměnil v Káni vodu ve víno
3. Ježíš, který učil o Božím království a vyzýval k obrácení
4. Ježíš, který se proměnil na hoře Tábor
5. Ježíš, který ustanovil Eucharistii

Osobně se přiznávám, že pro mě zprvu bylo zavedení těchto nových tajemství velkým překvapením, řekl bych, že snad i šokem. Děje se zde zásah do něčeho, co celá staletí znamenitě sloužilo církvi a jejím věřícím, na čem vyrůstali největší světcí našich dějin a co patří neodmyslitelně k nejcennějším pokladům církevní tradice. Avšak nových pět tajemství ta stávající nijak neruší a nemění, nýbrž je vhodně doplňují a dodávají tak modlitbě růžence nový rozměr – obohacují ji. Sv. otec o tom píše: „Zahrnují veřejný život Spasitele od křtu v Jordánu až k počátku utrpení. Tento podnět má za cíl rozšířit horizont růžence, aby těm, kteří se ho modlí se zbožností a ne mechanicky, bylo umožněno ještě hlouběji pronikat do obsahu Radostné zvěsti a utvářet stále více svůj život podle života Kristova“.

Zdroj: L' Oservatore Romano, Světlo

Jan Fridrich

Podzimní výlet do Dobříše

Jako jeden z účastníků tohoto výletu bych se s vámi chtěl podělit prostřednictvím farního listu, (který tak, jak jsem přesvědčen, rádi čtete) o trochu z toho, co jsme zažili. Nebyla to žádná velká túra do neznáma, ani dobrodružství s cílem nalézt poklad. Přesto dost z toho, s čím jsme se setkali a viděli nelze popsat slovy, protože to člověk třeba jenom cítí v sobě či v gestech druhých. To byl asi důvod našeho výletu – zažít společný prožitek, který je krásný tím, že ho sdílí více lidí. Pak nezáleží na tom, jaké je počasí, co se děje kolem, ale na nás samotných.

Vyrazili jsme v sobotu ráno z autobusového nádraží Na Knížecí. Potěšilo mě, že dorazili i ti, kteří to mají už daleko (např. z Benešova) nebo ti, kteří k nám do farnosti nechodí, ale výletů se zúčastňují, což svědčí o tom, že takové výlety můžou zaujmout více než čekáme. Navíc se k nám přidali i nové tváře – dvě sestry ze Smíchova.

Autobus nás dovezl až do Dobříše. Hnedle nás ovanul syrový vzdušek z místních komínů, kde se snad ještě topí uhlím, a tak jsme se neprodleně vypravili na místní rokokový zámek, který je veřejnosti otevřen od roku 1996. Předtím sloužil jako místo k setkávání spisovatelů. Při průchodu vstupní bránou je každý sledován bdícími kamennými oky po stranách. Na prostranství za bránou je třímetrový napoleonský voják s puškou přes rameno, který vše hlídá. Často se tam zřejmě pořádají svatby, protože jsme zahlédli nevěstu, ale to už nás čekala paní průvodkyně. Byla překvapena, že se ten den našlo několik zvědavců k tak brzké prohlídce zámku. Samotná prohlídka není moc velká. Prochází se jen jedno patro v jedné části zámku. Možná je to asi i tím, že vlastníci, bydlící v Rakousku, se do Dobříše čas od času podívají.

Hned v přízemí ve větší hale je vystaveno několik obrázků s miss ČR. Pak v prvním patře už následuje typická prohlídka. Majitelé zámku měli zřejmě v oblíbené Itálii, proto je tam hodně salónek v italském stylu nebo mají aspoň lustry z italského štípaného skla. Mě překvapil lovecký salónek, kde jsem čekal, že budou zbraně a trofeje a místo toho tam byly lovecké úspěchy zaznamenány na obrazech. Největší místnost, dříve taneční salónek, ale stála za to. Dnes se tam konají koncerty a

filmují české pohádky. Během prohlídky jsme měli štěstí, že se venku přehnal prudší déšť a když jsme vyšli ven, tak už jen kráਪalo. K zámku patří i krásná zahrada. Jedna její část je ve francouzském stylu, druhou tvoří anglický park. Tam už jsme se nepodívali. Zmiňuji se tady o tom, protože jsem tam byl dříve a moc se mi park líbil. Za zámek je rybník, kde jak jsme se dověděli, chovali dříve ondatry.

Naproti zámku je kostel, kde jsme našli trochu ticha. Po příchodu ven se ozvalo kručení v žaludku a za rohem se nabízela příjemná hospůdka. Museli jsme se důkladně

posilnit na cestu do Mníšku pod Brdy. Stihli jsme i krátce koupit něco na zahřátí pro Vojtu P.. Nebyla mu zima, ale měl narozeniny a tak jsme mu poblahopřáli (na pískovišti – viz foto).

Pak jsme se vydali na návštěvu do místního nového farního centra. Při stavbě pomáhali kluci a holky ze Stodůlek, které jsme tam viděli upravovat hřiště. Teprve letos bylo farní centrum dostavěno a vysvěceno. Už tu pořádají spoustu akcí. Jednou do měsíce se scházejí, aby dohromady oslavili narozeniny těch, co je v tomto měsíci měli. Interiér je zařízen moderně.

Na cestě nás zastihl slejvák, hned potom ale vysvitlo sluníčko. Kdybych kolem nás neviděl malířské umění podzimní přírody, mýsl bych si, že je Apríl. Po lesních cestách se šlo příjemně. Jednou jsme ztratili nakrátko značku, protože jsme se dostali do míst, kde byly čerstvě pokácené stromy. I cesta se tam vytratila. Pak jsme přešli pár vesnic s nově postavenými domy (to našťestí nebylo kvůli povodním, protože jsme šli poměrně vysoko) a po třinácti kilometrech dorazili už mírně (nebo více) unaveni do Mníšku pod Brdy. Poslední úsek cesty jsme šli rychle, aby děvčata stihla ještě po turistickém výkonu taneční. V Mníšku jsme měli válečnou poradú. Usnesli jsme se, že ti co mají v nožkách dost, oslaví závěr výletu pod střechem než přijede autobus do Prahy. My zbylí a vytrvalí jsme se vydali k poutnímu místu Skalka, tyčícím se nad Mníškem na skále. Pookřáli jsme v cukrárně a vrhli se na strmé stoupání. Chtěli jsme si ušetřit kilometry, proto jsme šli zkratkou – cestou necestou a do posledního úseku k vršku jsme se doslova vydrápali.

Roku 1693 tam Mníšecký pán nechal vybudovat architektem Kr. Dientzenhoferem kapli sv. Marie Magdaleny. Zvláštností stavby byla vnitřní krápníková výzdoba napodobující interiér jeskyně. Současně s kostelíkem byl postaven klášter a poustevna. Mezi kostelíkem a poustevnou je 14 kapliček křížové cesty.

Nahoře bylo trochu větrno a už se začalo stmívat. Vyslali jsme pozdrav druhým dole a vydali se cestou, kudy pravděpodobně chodil rodák Kája Mařík, do Řevnice na vlak. Úzká pěšinka mezi stromy, které jen hrály pestrostí barev při zapadajícím sluníčku byla okouzlující. Pak se ale setmělo a v lese jsme začali být více opatrní, abychom nezahučeli do bahna. Na posledním úseku nám už našťestí i v lese začali svítit lampy. Při představě, že tudy chodil Kája s kufrem, jsem ho začal obdivovat. Asi si ty knížky budu muset konečně někdy přečíst. A tady vidíte k čemu je takový výlet třeba i dobrý.

Ještě abych nezapomněl: Do Prahy jsme se vrátili všichni zdraví a v pořádku.

V. D

PODĚKOVÁNÍ MUDr. Horákové za vyléčení bércového vředu.

Přesný léčebný postup dr. Horákové mě ve velmi krátkém čase vyléčil tento vleklý neduh. Při mém věku 81 let to považuji za zázrak neboť v těchto letech se vše špatně hojí. Musím také podotknout, že jsem odložil hůl o kterou jsem se opíral. Spím nyní bez jakýchkoliv bolestí a ani nepocítuji, že jsem měl bércový vřed a obtíže s nohama.

Vděčný Antonín Kloud, Bražná.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné